

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

2023. gada 5. jūlijā *

Institucionālās tiesības – Parlamenta loceklis – Privilēģijas un imunitāte – Lēmums atcelt parlamentāro imunitāti – 7. protokola par privilēģijām un imunitāti Savienībā 9. pants – Imunitātes atcelšanas pieprasījumu iesniegušās iestādes kompetence – Tiesiskā drošība – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Parlamenta veicamās pārbaudes apjoms – Imunitātes atcelšanas pieprasījuma izskatīšanas kārtība – Tiesības uz aizstāvību – Objektivitāte

Lietā T-272/21

Carles Puigdemont i Casamajó, ar dzīvesvietu Vaterlo (Beļģija),

Antoni Comín i Oliveres, ar dzīvesvietu Vaterlo,

Clara Ponsatí i Obiols, ar dzīvesvietu Vaterlo,

kurus pārstāv *P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye un S. Bekaert, avocats*,

prasītāji,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *N. Lorenz, N. Görlitz un J.-C. Puffer*, pārstāvji,

atbildētājs,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Gavela Llopis un M. J. Ruiz Sánchez*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

apspriežu laikā šādā sastāvā: priekšsēdētāja A. Markulli [*A. Marcoulli*] (referente), tiesneši S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], H. Kanninens [*H. Kanninen*], J. Švarcs [*J. Schwarcz*] un R. Norkus [*R. Norkus*],

sekretāre: M. Zvozdžjaka-Karbona [*M. Zwozdzjak-Carbonne*], administratore,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

ņemot vērā 2021. gada 30. jūlija rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* u.c./Parlaments (T-272/21 R, nav publicēts, EU:T:2021:497),

ņemot vērā 2021. gada 26. novembra rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* u.c./Parlaments (T-272/21 R II, nav publicēts, EU:T:2021:834),

ņemot vērā 2022. gada 24. maija rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* u.c./Parlaments un Spānija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413),

ņemot vērā 2022. gada 25. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāji *Carles Puigdemont i Casamajó*, *Antoni Comín i Oliveres* un *Clara Ponsatí i Obiols* lūdz atcelt Eiropas Parlamenta 2021. gada 9. marta lēmumus P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 un P9_TA(2021)0061 par pieprasījumu atcelt viņu imunitāti (turpmāk tekstā – “apstrīdētie lēmumi”).

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Pirmais prasītājs bija *Generalitat de Catalunya* (Katalonijas autonomās kopienas pašpārvalde, Spānija) priekšsēdētājs, savukārt otrais prasītājs un trešā prasītāja bija *Gobierno autonómico de Catalunya* (Katalonijas autonomās kopienas valdība, Spānija) locekļi laikā, kad tika pieņemts 2017. gada 6. septembra *Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación* (Katalonijas parlamenta Likums 19/2017 par pašnoteikšanās referendumu; 2017. gada 6. septembra *DOGC 7449A*, 1. lpp.) un 2017. gada 8. septembra *Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República* (Katalonijas parlamenta Likums 20/2017 par juridisko pāreju un Republikas dibināšanu) (2017. gada 8. septembra *DOGC 7451A*, 1. lpp.), kā arī laikā, kad 2017. gada 1. oktobrī tika rīkots pašnoteikšanās referendums, kas bija paredzēts pirmajā no šiem abiem likumiem, kuros ietvertu tiesību normu piemērojamība starplaikā tika apturēta ar *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija) nolēmumu.
- 3 Pēc tam, kad bija pieņemti minētie likumi un rīkots minētais referendums, *Ministerio fiscal* (Prokuratūra, Spānija), *Abogado del Estado* (Valsts juridiskā dienesta pārstāvis, Spānija) un politiskā partija “VOX” ierosināja kriminālprocesu pret vairākām personām, tostarp prasītājiem, uzskatot, ka tās – kā nu kuras personas gadījumā – esot izdarījušas tostarp tādus nodarījumus, kas kvalificējami kā sacelšanās, dumpis un publisko līdzekļu nelikumīga piesavināšanās (turpmāk tekstā – “aplūkojamais kriminālprocess”).
- 4 2018. gada 21. martā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) izdeva rīkojumu, apsūdzot prasītājus saistībā ar tādiem prezumētiem nodarījumiem kā sacelšanās un publisko līdzekļu nelikumīga piesavināšanās. Ar 2018. gada 9. jūlija rīkojumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) atzina, ka prasītāji, aizbēguši no Spānijas Karalistes, izvairās no tiesas, un apturēja pret viņiem ierosināto kriminālprocesu līdz brīdim, kad viņi tiks atrasti.

- 5 Pēc tam prasītāji pieteica savu kandidatūru [Eiropas] Parlamenta deputātu vēlēšanās, kas Spānijā notika 2019. gada 26. maijā.
- 6 2019. gada 13. jūnijā *Junta Electoral Central* (Centrālā vēlēšanu komisija, Spānija) pieņēma lēmumu, kurā nosauca 2019. gada 26. maija vēlēšanās Parlamentā ievēlētos kandidātus, tostarp pirmo un otro prasītāju.
- 7 2019. gada 17. jūnijā Centrālā vēlēšanu komisija paziņoja Parlamentam Spānijā ievēlēto kandidātu sarakstu, kurā nebija iekļauti pirmais un otrais prasītājs.
- 8 2019. gada 20. jūnijā centrālā vēlēšanu komisija paziņoja Parlamentam lēmumu, kurā tā konstatēja, ka pirmais un otrais prasītājs nebija devuši zvērestu vai solījumu ievērot Spānijas Konstitūciju, kā prasīts 1985. gada 19. jūnija *Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general* (Konstitutīvais likums 5/1985 par vispārējo vēlēšanu sistēmu) (1985. gada 20. jūnija *BOE* Nr. 147, 19110. lpp.) 224. panta 2. punktā, un, pamatojoties uz šo pantu, pasludināja prasītājiem piešķirtās Parlamenta deputāta amata vietas par brīvām, kā arī apturēja visas privilēģijas, kas viņiem būtu pienākušās saistībā ar viņu amata pienākumu pildīšanu, līdz brīdim, kad viņi dos minēto zvērestu vai solījumu.
- 9 2019. gada 27. jūnijā toreizējais Parlamenta priekšsēdētājs informēja pirmo un otro prasītāju, ka viņš nevar attiekties pret viņiem kā pret nākamajiem Parlamenta deputātiem.
- 10 2019. gada 14. oktobrī *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesnesis izsniedza valsts apcietināšanas orderi, Eiropas apcietināšanas orderi un starptautisko apcietināšanas orderi attiecībā uz pirmo prasītāju, lai viņu varētu tiesāt aplūkojamajā kriminālprocesā. 2019. gada 4. novembrī tas pats tiesnesis izsniedza līdzīgus apcietināšanas orderus attiecībā uz otro un trešo prasītāju.
- 11 2020. gada 13. janvārī *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) priekšsēdētājs paziņoja Parlamentam ar 2020. gada 10. janvāri datētu pieprasījumu, kurš tika nosūtīts šīs tiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas priekšsēdētāja vārdā un kurš izrietēja no šīs palātas izmeklētājtiesneša tās pašas dienas rīkojuma, par pirmā un otrā prasītāja parlamentārās imunitātes atcelšanu.
- 12 2020. gada 13. janvāra plenārsēdē Parlaments pēc 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) pieņēma zināšanai pirmā un otrā prasītāja ievēlēšanu Parlamentā no 2019. gada 2. jūlija.
- 13 2020. gada 16. janvārī Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja vietnieks plenārsēdē paziņoja par pieprasījumiem atcelt pirmā un otrā prasītāja imunitāti un nodeva tos izskatīšanai atbildīgajai komitejai, proti, Parlamenta Juridiskajai komitejai.
- 14 2020. gada 10. februārī Parlaments pēc 2020. gada 31. janvārī notikušās Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanās no Eiropas Savienības pieņēma zināšanai trešās prasītājas ievēlēšanu Parlamentā no 2020. gada 1. februāra.
- 15 Tajā pašā dienā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) priekšsēdētājs paziņoja Parlamentam ar 2020. gada 4. februāri datētu pieprasījumu, kurš tika nosūtīts šīs tiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas priekšsēdētāja vārdā un kurš izrietēja no šīs palātas izmeklētājtiesneša tās pašas dienas rīkojuma, par trešās prasītājas imunitātes atcelšanu.

- 16 2020. gada 13. februārī Parlamenta priekšsēdētāja vietnieks plenārsēdē paziņoja par pieprasījumu atcelt trešās prasītājas imunitāti un nodeva to izskatīšanai Juridiskajai komitejai.
- 17 Prasītāji iesniedza Parlamentam apsvērumus. 2021. gada 14. janvārī viņus uzklausa arī Juridiskā komiteja.
- 18 2021. gada 23. februārī Juridiskā komiteja pieņēma ziņojumus A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 un A 9-0022/2021 par pieprasījumiem atcelt prasītāju imunitāti.
- 19 Ar apstrīdētajiem lēmumiem Parlaments apmierināja šā sprieduma 11. un 15. punktā minētos pieprasījumus.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 20 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdētos lēmumus;
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 21 Parlamenta, ko atbalsta Spānijas Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 22 Prasības pamatošanai prasītāji izvirza astoņus pamatus.
- 23 Pirmais pamats būtībā attiecas uz apstrīdēto lēmumu nepietiekamu pamatojumu.
- 24 Otrais pamats ir par to, ka pieprasījumus atcelt prasītāju imunitāti izdevušajai un Parlamentam iesniegušajai valsts iestādei neesot kompetences to darīt.
- 25 Trešais pamats būtībā ir par to, ka neesot ievērots objektivitātes princips.
- 26 Ceturtais pamats būtībā attiecas uz tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu.
- 27 Piektais pamats attiecas uz tiesiskās drošības un lojālas sadarbības principu, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu sakarā ar apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkumu.
- 28 Sestais pamats ir par to, ka esot pārkāpti LESD 343. pants, Protokola Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Savienībā, kas pievienots LES un LESD (turpmāk tekstā – “Protokols Nr. 7”), 9. pants un Parlamenta devītajam sasaukumam (2019–2024) piemērojamā Reglamenta, redakcijā pirms grozījumiem, kas tajā tika izdarīti ar Parlamenta 2023. gada 17. janvāra lēmumu (turpmāk tekstā – “Reglaments”), 5. panta 2. punkts, jo Parlaments neesot ievērojis savu pilnvaru atcelt deputātu imunitāti robežas.

- 29 Septītais pamats ir par to, ka esot pārkāpti labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principi, jo Parlaments esot bez pamatojuma atkāpies no savas iepriekšējās prakses, vai uz kļūdām vērtējumā attiecībā uz *fumus persecutionis*.
- 30 Astotais pamats ir par to, ka esot pārkāpti labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principi, jo Parlaments ar apstrīdētajiem lēmumiem esot pirmo reizi atļāvis piemērot tā locekļiem pagaidu apcietinājumu.
- 31 Ciktāl sestajā pamatā būtībā ir ietverti iebildumi attiecībā uz apgalvotām tiesību un faktu kļūdām, ko Parlaments esot pieļāvis *fumus persecutionis* vērtējumā, šie iebildumi tiks vērtēti kopā ar septīto pamatu. Turklāt Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi ceturto un pēc tam trešo pamatu vērtēt kā pēdējos pēc tam, kad izvērtēts astotais pamats.

Par atsauču uz pielikumiem pieņemamību

- 32 Parlaments it īpaši apstrīdēja pieņemamību dažiem prasītāju argumentiem, jo tie esot minēti tikai viņu procesuālo rakstu pielikumos.
- 33 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmajai daļai, kas tiesvedībai Vispārējā tiesā ir piemērojama saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu, un Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktam prasības pieteikumā citastarp jānorāda prasījumi un izvirzīto pamatu kopsavilkums. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šim kopsavilkumam ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai lemt par prasību bez vajadzības attiecīgajā gadījumā pamatoties uz citu informāciju. Kaut arī atsevišķos jautājumos prasības pieteikumu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz noteiktiem tam pievienoto materiālu fragmentiem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar atsvērt prasības pieteikumā ietveramo galveno juridisko argumentu neesamību (skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Turklāt Vispārējai tiesai nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi ir izmantojami vienīgi pierādījumu sniegšanai un tehniskos nolūkos (skat. spriedumu, 2021. gada 20. oktobris, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro*/Komisija, T-191/16, nav publicēts, EU:T:2021:707, 21. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas, ka pielikumi ir izmantojami vienīgi pierādījumu sniegšanai un tehniskos nolūkos, nozīmē, ka, ciktāl tajos ir ietverti tiesiski apstākļi, uz kuriem balstīti daži prasības pieteikumā norādītie pamati, šādiem apstākļiem jābūt norādītiem pašā prasības pieteikumā vai vismaz jābūt atbilstoši identificētiem šajā procesuālajā rakstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 99. punkts). Tātad pielikumi nevar kalpot tam, lai plašāk izklāstītu kādu prasības pieteikumā īsumā minētu pamatu, norādot tajā neizklāstītus iebildumus vai argumentus (skat. spriedumu, 2012. gada 29. marts, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Šāda Tiesas statūtu 21. panta pirmās daļas un Reglamenta 76. panta d) punkta interpretācija attiecas arī uz prasības pieteikuma papildināšanai saskaņā ar šā paša Reglamenta 83. pantu paredzētās replikas pieņemamības nosacījumiem (skat. spriedumu, 2012. gada 29. marts, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 36 Šajā gadījumā prasītāji savos procesuālajos rakstos ir iekļāvuši daudzas atsauces uz dokumentiem – nereti apjomīgiem –, kas pievienoti šiem rakstiem. Tomēr dokumenti, kuri ir norādīti dažās atsaucēs, nav tādi, ar ko vienīgi dažos jautājumos pamato un papildina noteiktus tā procesuālā raksta argumentus, kuram tie pievienoti, bet gan tie ietver pašu minēto argumentu skaidrojumu, kā rezultātā bez šo dokumentu analīzes tie nav saprotami.
- 37 No tā izriet, ka, piemērojot šā sprieduma 33.–35. punktā atgādināto judikatūru, prasītāju iesniegtie pielikumi tiks ņemti vērā tikai tiktāl, ciktāl ar tiem ir pamatoti un papildināti viņu procesuālo rakstu tekstā skaidri izklāstītie pamati un argumenti un ciktāl ir iespējams precīzi noteikt, kuri ir tie pielikumos minētie elementi, kas pamato vai papildina minētos pamatus vai argumentus.

Par lietas būtību

Atbilstošās tiesību normas

– Savienības tiesības

- 38 LESD 343. pants noteic, ka “atbilstīgi nosacījumiem, kas izklāstīti [Protokolā Nr. 7], dalībvalstīs Savienībai ir visas privilēģijas un imunitāte, kas vajadzīga, lai veiktu tās uzdevumus”.

- 39 Protokola Nr. 7 III nodaļā “Eiropas Parlamenta locekļi” ir ietverts tostarp 8. pants, kas noteic:

“Attiecībā uz Eiropas Parlamenta locekļiem nevar veikt izmeklēšanas darbības, viņus aizturēt vai uzsākt tiesvedību sakarā ar viedokli, ko viņi pauduši, vai balsojumu, ko viņi veikuši, pildot pienākumus.”

- 40 Protokola Nr. 7 tajā pašā nodaļā esošais 9. pants noteic:

“Eiropas Parlamenta sesijās tā locekļiem ir:

- a) savā valstī – imunitāte, ko piešķir attiecīgās valsts parlamenta locekļiem;
- b) visās citās dalībvalstīs – imunitāte attiecībā uz aizturēšanu un tiesvedību.

Imunitāte tāpat attiecas uz Eiropas Parlamenta locekļiem, kamēr viņi dodas uz Eiropas Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās.

Ja Eiropas Parlamenta locekli aiztur pārkāpuma izdarīšanas laikā, viņš nevar atsaukties uz imunitāti, un tā neliedz Eiropas Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā locekļiem atņemt imunitāti.”

- 41 Protokola Nr. 7 VII nodaļā “Vispārīgi noteikumi” tostarp ir 18. pants, saskaņā ar kuru:

“Lai piemērotu šo Protokolu, Savienības iestādes sadarbojas ar attiecīgo dalībvalstu atbildīgajām iestādēm.”

- 42 Reglamenta 5. pantā “Privilēģijas un imunitāte” ir noteikts:

“1. Deputāti izmanto privilēģijas un imunitāti, kas noteiktas Protokolā Nr. 7 [..].

2. Īstenojot savas pilnvaras attiecībā uz privilēģijām un imunitāti, Parlaments rīkojas tā, lai saglabātu savu demokrātiskas likumdevējas asamblejas integritāti un nodrošinātu deputātu neatkarību, viņiem veicot savus pienākumus. Deputāta imunitāte nav viņa personīgā privilēģija, bet gan visa Parlamenta un tā deputātu neatkarības garantija.

[..]”

43 Reglamenta 6. pants “Imunitātes atcelšana” noteic:

“1. Visus pieprasījumus atcelt imunitāti izvērtē saskaņā ar Protokola Nr. 7 [..] 7., 8. un 9. pantu un saskaņā ar Reglamenta 5. panta 2. punktā minētajiem principiem.

[..]”

44 Reglamenta 9. pants “Ar imunitāti saistītās procedūras” noteic:

“1. Par visiem Parlamenta priekšsēdētājam adresētajiem dalībvalsts kompetentas iestādes pieprasījumiem atcelt deputāta imunitāti vai deputāta vai bijušā deputāta pieprasījumiem aizstāvēt privilēģijas un imunitāti paziņo plenārsēdē, un tos nodod atbildīgajai komitejai.

[..]

3. Komiteja nekavējoties, bet ņemot vērā to salīdzinošo sarežģītību, izskata pieprasījumus atcelt vai aizstāvēt privilēģijas un imunitāti.

4. Atbildīgā komiteja iesniedz pamatota lēmuma priekšlikumu, kurā ir ieteikums pieņemt vai noraidīt pieprasījumu atcelt imunitāti vai aizstāvēt imunitāti un privilēģijas. Grozījumi nav pieņemami. Ja priekšlikumu noraida, uzskata, ka ir pieņemts pretējs lēmums.

5. Komiteja var pieprasīt, lai attiecīgā iestāde tai iesniedz visu informāciju un skaidrojumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai izlemtu par imunitātes atcelšanu vai aizstāvēšanu.

6. Attiecīgajam deputātam dod iespēju tikt uzklausītam, un viņš var iesniegt jebkādu dokumentu vai cita veida rakstisku apliecinājumu, ko viņš uzskata par vajadzīgu.

[..]

7. Ja pieprasījums atcelt vai aizstāvēt imunitāti attiecas uz vairākiem apsūdzības punktiem, par katru no tiem var pieņemt atsevišķu lēmumu. Izņēmuma kārtā komiteja savā ziņojumā var ierosināt, lai imunitātes atcelšana vai aizstāvība attiecas vienīgi uz kriminālvajāšanu un ka līdz galīgā sprieduma pasludināšanai pret deputātu nedrīkst piemērot apcietinājumu vai kādu citu līdzekli, kas viņam liegtu pildīt pienākumus, kurus paredz viņa pilnvaras.

8. Komiteja var sniegt pamatotu atzinumu par attiecīgās iestādes kompetenci un par pieprasījuma pieņemamību, taču tā nekādā gadījumā neizsakās par deputāta vainīgumu vai nevainīgumu un par to, vai ir nepieciešama kriminālvajāšana par uzskatiem vai darbībām, kas deputātam piedēvēti, pat tad ne, ja pieprasījuma izskatīšana ļauj šai komitejai iegūt detalizētas ziņas par lietas materiāliem.

[..]

12. Parlaments izskata tikai tādus pieprasījumus par deputāta imunitātes atcelšanu, ko tam iesniegušas tiesu iestādes vai dalībvalstu pastāvīgās pārstāvniecības.

13. Komiteja sagatavo šā panta piemērošanas principus.

14. Jebkuru pieprasījumu attiecībā uz deputāta privilēģiju vai imunitātes piemērošanas jomu, ko iesniegusi kompetenta iestāde, izskata saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem.”

– *Spānijas tiesības*

45 Spānijas Konstitūcijas 71. pantā ir noteikts:

“1. Deputātiem un senatoriem ir neaizskaramība attiecībā uz viņu amata pienākumu pildīšanas gaitā pausto viedokli.

2. Deputātiem un senatoriem viņu pilnvaru pildīšanas laikā arī ir imunitāte, un viņus var apcietināt tikai noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī. Attiecībā uz viņiem nevar veikt izmeklēšanu, ne arī uzsākt kriminālvajāšanu bez iepriekšējas attiecīgās parlamenta palātas atļaujas.

3. Pret deputātiem un senatoriem ierosinātos kriminālprocesus izskata *Tribunal Supremo* [(Augstākā tiesa)] Krimināllietu tiesas kolēģija.

[..]”

46 *Ley de Enjuiciamiento Criminal* (Kriminālprocesa kodekss) 750.–753. pants ir formulēts šādi:

“750. pants

Tiesnesis vai tiesa, kam ir pamats uzsākt kriminālvajāšanu par noziedzīgu nodarījumu pret *Cortes* [Senāts un Deputātu kongress (Spānija)] senatoru vai deputātu, neierosina pret viņu kriminālprocesu [Senāta un Deputātu kongresa] sesijas laikā līdz brīdim, kad ir saņemta attiecīgā atļauja no tās parlamenta palātas, kurai viņš ir piederīgs.

751. pants

Ja *Cortes* senatoru vai deputātu pārsteidz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī, viņu var apcietināt un uzsākt pret viņu kriminālvajāšanu, nesaņemot iepriekšējā pantā minēto atļauju; tomēr turpmāko divdesmit četru stundu laikā no apcietināšanas vai lēmuma par apsūdzības uzrādīšanu pieņemšanas brīža par to informē to parlamenta palātu, kurai viņš pieder.

Attiecīgo parlamenta palātu informē arī par kriminālprocesu, kas tiek veikts attiecībā uz personu, kura kriminālvajāšanas laikā ir tikusi ievēlēta par senatoru vai deputātu.

752. pants

Ja pret *Cortes* senatoru vai deputātu ir uzsākta kriminālvajāšana parlamenta sesiju starplaikā, par kriminālprocesu atbildīgais tiesnesis vai tiesa nekavējoties par to informē attiecīgo parlamenta palātu.

Šo noteikumu ievēro arī gadījumā, ja pret ievēlēto *Cortes* senatoru vai deputātu ir uzsākta kriminālvajāšana pirms [Senāta vai Deputātu kongresa] sesijām.

753. *pants*

Katrā ziņā tieslietu sekretārs aptur tiesvedību dienā, kad [Senāts un Deputātu kongress] tiek informēts, neatkarīgi no tā, vai informācija tika saņemta sesijas laikā vai sesiju starplaikā, un lieta paliek tādā stāvoklī, kādā par to tika saņemta informācija, līdz brīdim, kad attiecīgā parlamenta palāta pieņems lēmumu šajā jautājumā.”

- 47 1994. gada 3. maija *Reglamento del Senado* (Senāta Reglaments; 1994. gada 13. maija *BOE* Nr. 114, 14687. lpp.) 22. panta 1. punktā ir noteikts:

“Senatoriem viņu mandāta laikā ir imunitāte, un viņus var aizturēt vai apcietināt tikai noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī. Par aizturēšanu vai apcietināšanu nekavējoties paziņo Senāta prezidijam.

Attiecībā uz viņiem nevar veikt izmeklēšanu, ne arī uzsākt kriminālvajāšanu bez iepriekšējas Senāta atļaujas, kas tiek lūgta ar pieprasījumu atcelt attiecīgo imunitāti. Šāda atļauja ir vajadzīga arī tad, ja persona kļūst par senatoru laikā, kad pret to tiek veikta kriminālvajāšana vai izmeklēšana kriminālprocesā.”

Par pirmo pamatu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu nepietiekamo pamatojumu

- 48 Prasītāji apgalvo, ka neesot pietiekami izklāstīts apstrīdēto lēmumu pamatojums. Pirmkārt, Parlaments neesot sniedzis nekādu atbildi uz viņu apsvērumiem gan par atklātajiem procesuālajiem pārkāpumiem, gan par pieprasījumu atcelt imunitāti pamatotību un neesot izteicies par Reglamenta 9. panta 7. punkta piemērošanu. Otrkārt, apstrīdētajos lēmumos neesot nevienas atsauces uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartu (turpmāk tekstā – “Harta”), tostarp uz tās 52. pantu, neraugoties uz apsvērumiem, ko prasītāji bija izvirzījuši par tās pārkāpumu. Treškārt, apstrīdētajos lēmumos neesot izklāstīts nekāds pamatojums jautājumā par prasītāju imunitātes atcelšanas ietekmi uz Parlamenta pienācīgu darbību. Ceturtkārt, Parlaments neesot pamatojis savu secinājumu par *fumus persecutionis* neesamību.
- 49 Parlaments, ko atbalsta Spānijas Karaliste, apstrīd šos argumentus.
- 50 Saskaņā ar iedibināto judikatūru LESD 296. pantā prasītais Savienības iestāžu aktu pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami jānorāda aktu izdevušās iestādes argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt pārbaudi. Pamatojuma norādīšanas prasība ir izvērtējama, ņemot vērā visus konkrētās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un interesi saņemt paskaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement/Komisija*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai attiecīgā akta formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu (skat. spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, *Komisija/Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, attiecīgajai iestādei nav jāieņem nostāja par visiem argumentiem, kurus tai izvirza ieinteresētās personas, ja tā izklāsta faktus un

juridiskos apsvērumus, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (skat. spriedumu, 2022. gada 30. jūnijs, *Fakro*/Komisija, C-149/21 P, nav publicēts, EU:C:2022:517, 190. punkts; skat. arī spriedumu, 2014. gada 30. aprīlis, *Hagemeyer* un *Hahn*/Komisija, T-17/12, EU:T:2014:234, 173. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2019. gada 28. novembris, *Mélin*/Parlaments, T-726/18, nav publicēts, EU:T:2019:816, 25. punkts).

- 52 Pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, kas attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības (skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *Komisija/Missir Mamachi di Lusignano*, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Tas, vai apstrīdētie lēmumi ir pietiekami pamatoti, jāvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.
- 54 Šajā gadījumā apstrīdētie lēmumi ir ļoti līdzīgi, jo atšķiras tikai attiecīgo deputātu vārdi, noteiktu tiesu darbību veikšanas datumi un trešās prasītājas gadījumā – apstākļi, kādos viņa tika ievēlēta Parlamentā, un tas, ka viņai aplūkojamajā kriminālprocesā ir izvirzīta apsūdzība tikai par vienu prezumēto nodarījumu – dumpi.
- 55 Šajos lēmumos Parlaments būtībā norādīja, A punktā, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas priekšsēdētājs tam bija iesniedzis saistībā ar aplūkojamo kriminālprocesu sagatavotus pieprasījumus atcelt prasītāju imunitāti, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā. F un G punktā Parlaments norādīja, ka tam nav kompetences ne izteikties par kriminālprocesa pienācīgumu, ne apstrīdēt valstu tiesu sistēmu iezīmes. Tāpat H punktā Parlaments norādīja, ka tā kompetencē nav vērtēt vai apstrīdēt to valsts tiesu iestāžu jurisdikciju, kurām ir piekritīgs izskatāmais kriminālprocess. I punktā Parlaments norādīja, ka, piemērojot Spānijas tiesības, kā tās interpretē valsts tiesu iestādes un kā Spānijas Karaliste tās ir paziņojusi Parlamentam, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģija ir kompetentā iestāde Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanas pieprasīšanai.
- 56 Turklāt J punktā Parlaments uzskatīja, ka Protokola Nr. 7 8. pants nav piemērojams, jo aplūkojamie fakti neattiecas uz paustu viedokli vai veiktu balsojumu, pildot deputātu pienākumus.
- 57 Pēc tam Parlaments vērtēja minētā protokola 9. panta pirmajā daļā paredzēto imunitāti. K līdz N punktā tas norādīja, ka – saskaņā ar pieprasījumos atcelt imunitāti teikto – Spānijas Konstitūcijas 71. pantā nav noteikta prasība saņemt parlamenta atļauju kriminālprocesa uzsākšanai attiecībā pret personu, kura ieguvusi parlamenta deputāta statusu pēc šīs personas apsūdzības, un ka līdz ar to nav nepieciešams prasīt atcelt imunitāti saskaņā ar Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktu. Pēc tam Parlaments precizēja, ka interpretēt valstu noteikumus par deputātu imunitāti nav tā ziņā (N punkts).
- 58 Visbeidzot, O līdz W punktā Parlaments vērtēja, vai jāatceļ Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzētā imunitāte. Šajā ziņā tas būtībā uzskatīja, ka attiecībā uz prasītājiem bija izsniegti apcietināšanas orderi, tostarp Eiropas apcietināšanas orderi, kuru likumību bija apstiprinājusi valsts tiesa, un ka pieprasījumi atcelt imunitāti ir iesniegti tālab, lai padarītu iespējamu šo orderu izpildi (P punkts). Parlaments uzskatīja, ka prasītājiem izvirzītajai apsūdzībai acīmredzami nebija nekāda sakara ar viņu deputāta amatu, bet tā bija saistīta ar viņu iepriekšējiem amata pienākumiem Katalonijā (T punkts), ka šī apsūdzība attiecas arī uz citām personām, kurām nav Eiropas deputāta statusa (U punkts), un ka nebija iespējams apstiprināt, ka aplūkojamais kriminālprocess bija ierosināts, lai kaitētu prasītāju kā Eiropas Parlamenta deputātu politiskajai darbībai (*fumus persecutionis*), jo gan inkriminētie nodarījumi, gan minētais process attiecas uz

laikposmu, kurā prasītāju Parlamenta locekļa statusa iegūšana vēl bija tikai hipotētiska (V un W punkts). Līdz ar to Parlaments atcēla prasītāju imunitāti, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā.

- 59 Vispirms jānorāda, ka atbilstoši šā sprieduma 51. punktā izklāstītajai judikatūrai art to vien, ka apstrīdētajos lēmumos nav minēti prasītāju rakstveida apsvērumi, nevar pierādīt, ka Parlaments nav ievērojis prasību norādīt pamatojumu. Šajā ziņā jāuzsver, ka nedz prasītāju izvirzīto argumentu un iesniegto dokumentu daudzums, nedz to nozīmīgums nevar izmainīt Parlamenta pienākuma norādīt pamatojumu apjomu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost un La Poste/UFEX u.c.*, C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 96. punkts).
- 60 Turpinot, pirmām kārtām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos nav atbilžu uz viņu rakstveida apsvērumiem par pieprasījumu atcelt imunitāti pamatotību, lai gan šie apsvērumi ir klajā pretrunā minēto lēmumu motīviem.
- 61 Šajā ziņā no apstrīdētajiem lēmumiem, kuru būtiskais saturs atreferēts šā sprieduma 55.–58. punktā, izriet, ka I punktā ir ietverti motīvi, kuru dēļ Parlaments netieši noraidīja prasītāju argumentu, ka pieprasījumi atcelt imunitāti esot nepieņemami tāpēc, ka tos izsniegt neesot *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) kompetencē. M un N punktā Parlaments arī netieši atbildēja uz argumentu par to, ka kriminālprocesu Spānijā nebija atļāvis Parlaments. Tāpat F un G punkts ir netieša atbilde uz prasītāju argumentiem, ar kuriem gribēts apstrīdēt kriminālvajāšanas pamatotību, ņemot vērā inkriminētos nodarījumus. Attiecībā uz pārējo no apstrīdēto lēmumu O līdz W punktā ietvertās analīzes izriet, ka iebildumi par politisko vajāšanu, aplūkojamo lietu izņēmuma raksturu, notikumu hronoloģiju, Parlamenta pienācīgu darbību, it īpaši tā integritāti un neatkarību, imunitātes atcelšanas nesamērīgumu attiecīgās lietas apstākļos un dažādajiem precedentiem, uz kuriem atsaucas prasītāji, tika noraidīti ar pamatojumu, ka varēja izslēgt *fumus persecutionis*, proti, tādu faktisku apstākļu esamību, kas norāda, ka aplūkojamās tiesvedības tika uzsāktas ar nolūku kaitēt deputātu un tātad Parlamenta darbībai. Šajā ziņā pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, iemesli, kas pamato *fumus persecutionis* izslēgšanu, pietiekami skaidri izriet no apstrīdēto lēmumu T līdz V punkta.
- 62 Turklāt apstrīdētajos lēmumos patiešām nav nekas teikts par to, vai piemērojams Reglamenta 9. panta 7. punkts (skat. šā sprieduma 44. punktu), uz kuru atsaucas prasītāji un saskaņā ar kuru Juridiskā komiteja izņēmuma kārtā var ierosināt, lai imunitātes atcelšana attiecas vienīgi uz kriminālvajāšanu, un ka līdz galīgā sprieduma pasludināšanai pret deputātu nedrīkst piemērot apcietinājumu vai kādu citu līdzekli, kas viņam liegtu pildīt pienākumus, kurus paredz viņa pilnvaras. Tomēr, tā kā akta pamatojums ir jāvērtē, ņemot vērā tā kontekstu (skat. šā sprieduma 51. punktu), apstāklis, ka prasītāju imunitātes atcelšanas mērķis bija padarīt iespējamu, ka tiek izpildīti Eiropas apcietināšanas orderi, kas bija izsniegti nolūkā atsākt pret prasītājiem notiekošo kriminālprocesu, kā tas izklāstīts konkrēti šo lēmumu B un P punktā, ļauj saprast, kādu iemeslu dēļ Parlaments nepiemēroja šo pantu, kura formulējumā turklāt ir paredzēts, ka to īsteno izņēmuma gadījumā.
- 63 Otrām kārtām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos nav atbilžu uz viņu 2020. gada 16., 23. un 24. novembra rakstveida apsvērumiem par apgalvotajiem procesuālajiem pārkāpumiem, it īpaši viena vienīga referenta iecelšanu Juridiskajā komitejā visu trīs pieprasījumu atcelt imunitāti izskatīšanai un šīs komitejas referenta un priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu.

- 64 Vispirms jākonstatē, ka Parlamenta un Juridiskās komitejas iekšējos noteikumos par pieprasījumu atcelt imunitāti izskatīšanu nav paredzēta nekāda procedūra, lai apstrīdētu šīs komitejas veiktu tāda referenta iecelšanu, kurš izskata imunitātes lietu, vai tās sanāksmes vadību, kurā šo lietu izskata amatā esošais priekšsēdētājs.
- 65 Šajā gadījumā apstrīdētajos lēmumos nav ietverta ne kāda tieša atbilde, ne atsauce uz prasītāju apgalvojumiem par apgalvotajiem procesuālajiem pārkāpumiem, kas minēti šā sprieduma 63. punktā. Tomēr, turpinot šos trīs imunitātes atcelšanas pieprasījumus izskatīt ar vienu vienīgu referentu, kā arī Juridiskās komitejas priekšsēdētāju no Spānijas, šī komiteja noteikti uzskatīja, ka prasītāju apgalvojumi par procesuālajiem pārkāpumiem nav pamatoti. Tomēr apstāklis, ka Parlaments nav norādījis šāda secinājuma motīvus, neietekmē tās argumentācijas skaidrību, kas lika Parlamentam atcelt prasītāju imunitāti, un neliedz Vispārējai tiesai veikt pārbaudi par šiem apgalvotajiem pārkāpumiem, kas tiks vērtēti saistībā ar trešo pamatu.
- 66 Turklāt, lai arī prasītāji apgalvo, ka apstāklis, ka Parlaments nav atbildējis uz viņu lūgumiem nodrošināt viņu iesniegto dokumentu tulkojumu, lai tie tiktu paziņoti Juridiskās komitejas locekļiem, ietekmē apstrīdēto lēmumu pamatojumu, šāds arguments jānoraida. Parlamenta un Juridiskās komitejas iekšējos noteikumos nav paredzēta iespēja attiecīgajam deputātam vai viņa pārstāvim lūgt saistībā ar pieprasījuma atcelt imunitāti izskatīšanu iesniegta dokumenta tulkojumu. Turklāt tulkojuma lūgums neattiecas uz tādiem faktiem un juridiskajiem apsvērumiem, kam ir būtiska nozīme lēmuma sistēmā, attiecībā uz kuriem Parlamentam būtu jāpieņem tieša nostāja šajā lēmumā.
- 67 Trešām kārtām, apstāklis, ka apstrīdētajos lēmumos nav nevienas atsauces uz Hartu, konkrēti tās 52. pantu – pretēji šajā ziņā prasītāju izvirzītajiem argumentiem – neliecina par pamatojuma nepietiekamību. Proti, pirmkārt, Parlamentam nebija pienākuma atbildēt uz visiem prasītāju argumentiem (skat. šā sprieduma 51. punktu). Otrkārt, jautājums par to, vai apstrīdētajos lēmumos ir ievēroti Hartas noteikumi, ietilpst to pamatotības vērtējumā un tiks skatīts saistībā ar prasītāju izvirzītajiem pamatiem pēc būtības.
- 68 Līdz ar to ir jāuzskata, ka apstrīdētie lēmumi ļāva prasītājiem uzzināt iemeslus, kuru dēļ viņu imunitāte tika atcelta, un kompetentās tiesas rīcībā bija pietiekama informācija pārbaudes veikšanai.
- 69 Tādējādi pirmais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu attiecībā uz valsts iestādes, kas izdevusi un nosūtījusi Parlamentam prasītāju imunitātes atcelšanas pieprasījumus, kompetences neesamību

- 70 Prasītāji apgalvo, ka Parlaments neesot izpildījis savu pienākumu pārbaudīt imunitātes atcelšanas pieprasījumus tam nosūtījušās valsts iestādes kompetenci.
- 71 Šajā ziņā prasītāji apgalvo, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nav iestāde, kura kompetencē ir izsniegt imunitātes atcelšanas pieprasījumus. Tie paskaidro, ka šī tiesa esot uzskatījusi, ka, lai arī neviens dokuments tai tieši nepiešķir šādu kompetenci attiecībā uz Spānijas Karalistē ievēlētiem Eiropas Parlamenta deputātiem, šī kompetence esot pamatota ar to, ka atbilstoši Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktam pēc analogijas piemēro valsts tiesības, proti, Spānijas Konstitūcijas 71. panta 3. punktu, ar kuru tai ir piešķirta kompetence izmeklēt, izlemt un nosūtīt imunitātes atcelšanas pieprasījumu attiecībā uz Spānijas parlamenta deputātiem. Šī tiesa arī esot uzskatījusi, ka šāda piemērošana pēc analogijas ir izslēgta attiecībā uz Eiropas Parlamenta

deputātiem, kas ievēlēti no citas dalībvalsts, un ka attiecībā uz tiem Spānijas tiesa, kam ir teritoriālā jurisdikcija, ir tā, kurai ir pienākums pieprasīt imunitātes atcelšanu. Prasītāju ieskatā, šī *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) interpretācija esot kļūdaina un ar to esot pārkāpts Hartas 20., 21. un 47. pants. *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) kompetences neesamību jau esot atzinusi *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa, Beļģija) un ANO Ģenerālās asamblejas Darba grupa par patvaļīgu aizturēšanu. Replikas rakstā prasītāji piebilst, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) interpretācija esot vēl jo pārsteidzošāka tāpēc, ka tā pamatota ar Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktu, kuru šī tiesa savukārt liedz izmantot prasītājiem. Prasītāji atgādina, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) ir sistemātiski atteikusies šajā ziņā lūgt Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu.

- 72 Prasītāji apgalvo, ka Parlamentam nebija saistoša šī *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) interpretācija, kuras pamats tam bija jāpārbauda. Viņu ieskatā, pat ja tas tiktu pierādīts, apstākļi, ka Parlaments vērtēja valsts iestāžu kompetenci, ņemot vērā Spānijas Karalistes 2014. gada 11. jūnija un 2020. gada 30. septembra paziņojumus, kuri pat nav minēti apstrīdētajos lēmumos, nav pielīdzināms pārbaudei, ņemot vērā šo paziņojumu spekulatīvo un gluži indikatīvo raksturu.
- 73 Prasītāju ieskatā, neveicot šādu pārbaudi, Parlaments esot pārkāpis Reglamenta 9. panta 1. punktu, to skatot kopsakarā ar Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktu, kā arī Hartas 20., 21. un 47. pantu, tos skatot vienlīdzīgas attieksmes un Savienības tiesību efektivitātes principu gaismā.
- 74 Turklāt prasītāji norāda, ka Kriminālprocesa kodeksa 756. pantā ir noteikts, ka imunitātes atcelšanas pieprasījumu adresē ar Tieslietu ministrijas starpniecību, bet šajā gadījumā tas tā nenotika.
- 75 Parlaments un Spānijas Karaliste apstrīd šo argumentāciju.
- 76 Pirmām kārtām, attiecībā uz iestādi, kas ir kompetenta iesniegt Parlamentam imunitātes atcelšanas pieprasījumu, prasītāji norāda – saskaņā ar to, kas tika apstiprināts tiesas sēdē –, ka imunitātes atcelšanas pieprasījumus ir iesniegusi iestāde, kurai nebija kompetences to darīt. Tie precizē, ka saskaņā ar Kriminālprocesa kodeksa 756. pantu šādi pieprasījumi būtu jānosūta ar Tieslietu ministrijas starpniecību.
- 77 Šajā ziņā jānorāda, ka atbilstoši iekšējās darba organizācijas noteikšanas pilnvarām, kas Parlamentam ir piešķirtas ar LESD 232. pantu, tas – kā redzams Reglamenta 9. panta 12. punktā – ir nolēmis, ka pieprasījumus atcelt deputāta imunitāti tam iesniedz tiesu iestādes vai dalībvalstu pastāvīgas pārstāvniecības, neatsaukdamies uz valsts tiesisko regulējumu. Šī norma, kuras likumību prasītāji nav apstrīdējuši, šajā gadījumā ir ievērota, jo pieprasījumus atcelt imunitāti Parlamentam ir iesniedzis *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) priekšsēdētājs, kā tas ir atgādināts apstrīdēto lēmumu preambulu pirmajā ievilkumā.
- 78 Tādējādi šā sprieduma 76. punktā minētais iebildums jānoraida.
- 79 Otrām kārtām, attiecībā uz to, kas ir kompetentā iestāde pieprasījuma atcelt imunitāti izdošanai, jānorāda, ka saskaņā ar Reglamenta 9. panta 1. punktu priekšsēdētājam ir pienākums paziņot plenārsēdē par visiem tam adresētajiem dalībvalsts kompetentās iestādes pieprasījumiem atcelt deputāta imunitāti un tos nodot atbildīgajai komitejai. Saskaņā ar minētā reglamenta 9. panta 8. punktu tad, kad Parlamenta atbildīgā komiteja izskata šo pieprasījumu, tā var sniegt pamatotu

atzinumu par attiecīgās iestādes kompetenci un par pieprasījuma pieņemamību. Atbilstoši šīm normām Parlamentam ir jāpārlicinās par imunitātes atcelšanas pieprasījumus izdevušās iestādes kompetenci.

- 80 Tā kā nav Savienības tiesību normu, ar ko nosaka, kuras iestādes kompetencē ir lūgt Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanu, katrai dalībvalstij atbilstoši savai procesuālajai autonomijai pienākas to izraudzīties. Tātad šī izraudzīšanās ir veicama tikai un vienīgi atbilstoši valsts tiesību aktiem.
- 81 Šajā ziņā Parlaments ir prasījis, lai katra dalībvalsts identificē kompetento iestādi Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanas pieprasīšanai. Ar 2014. gada 11. jūnija paziņojumu, kuru Parlamenta priekšsēdētājam nosūtījis Spānijas Karalistes pastāvīgais pārstāvis Eiropas Savienībā, Spānijas valdība norādīja, ka, ņemot vērā to, ka Spānijas tiesību aktos nav normas, kas identificētu šo iestādi, var uzskatīt, tikai orientējoši, ka ir runa par to pašu iestādi, kas ir kompetenta imunitātes atcelšanas pieprasījumu jomā attiecībā uz Spānijas deputātiem un senatoriem, proti, par *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) priekšsēdētāju.
- 82 Otrā paziņojumā, kas datēts ar 2020. gada 30. septembri, Spānijas valdība precizēja, ka Spānijas Konstitūcijas 71. pantā (skat. šā sprieduma 45. punktu) un *Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial* (Konstitutīvais likums 6/1985 par tiesu varu) 57. pantā kriminālprocess pret Spānijas deputātiem un senatoriem ir uzticēts *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) un ka šajā kontekstā un atbilstoši neseniem precedentiem *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas priekšsēdētājs, kas rīkojas ar minētās tiesas priekšsēdētāja starpniecību, ir ticis identificēts kā iestāde/amatpersona, kuras kompetencē ir pieprasīt Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanu.
- 83 Šajā gadījumā apstrīdēto lēmumu I punktā Parlaments norādīja, ka, piemērojot Spānijas tiesību aktus, kā tos interpretē valsts tiesas un kā Spānijas Karaliste to paziņojusi Parlamentam, kompetentā iestāde Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanas pieprasīšanai ir *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģija.
- 84 Prasītāji neapstrīd apstākli, ka 2020. gada 30. septembra paziņojumā ir atspoguļots tas, kas valsts judikatūrā ir noteikts par kompetento iestādi no Spānijas Karalistes ievēlētā Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanas pieprasīšanai. Proti, prasītāju norādītie spriedumi, kuros *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) konstatē savu kompetences neesamību pieprasīt Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes atcelšanu, attiecas uz tādu Eiropas Parlamenta deputātu gadījumu, kuri nav ievēlēti no Spānijas Karalistes. Turpretī prasītāji apgalvo, ka Parlaments nav veicis visu pārbaudi, ko tam ir pienākums veikt šajā ziņā, norādot, ka, ņemot vērā pierādījumus, ko tie iesnieguši Juridiskajā komitejā, Parlamentam esot vajadzējis pārbaudīt, vai šī valsts judikatūra ir atbilstīga Savienības tiesībām, konkrēti Hartai, vēl jo vairāk tāpēc, ka tā ir pamatota ar Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punkta interpretāciju.
- 85 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. panta 1. punktu un 13. panta 2. punktu Parlaments darbojas saskaņā ar Līgumos noteiktajām pilnvarām. Savukārt neviena Savienības tiesību, tostarp Protokola Nr. 7 norma, nepiešķir Parlamentam kompetenci vērtēt, vai Savienības tiesībām ir atbilstīgas dalībvalstu izdarītās izvēles attiecībā uz iestādes, kas kompetenta izdot imunitātes atcelšanas pieprasījumu, noteikšanu, jo šo izvēli reglamentē tikai valsts tiesību akti (skat. šā sprieduma 80. punktu). Valsts tiesas ir tās, kuru ziņā ir lemt par minēto atbilstīgumu, vajadzības gadījumā iepriekš vēršoties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

- 86 Turklāt prasītāju minētajam 2018. gada 19. decembra spriedumam *Berlusconi* un *Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023) šajā lietā nav nozīmes. Proti, tas attiecas uz pārbaudi tiesā par procesa uzsākšanas aktiem, par sagatavojošiem aktiem vai nesaistošiem priekšlikumiem, ko pieņēmušas valsts iestādes administratīvos procesos, kuru rezultātā pieņem Savienības tiesību aktu. Tiesa ir nospriedusi, ka tikai Savienības tiesu kompetencē ir veikt galīgā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, ietverot tādu potenciālo pārkāpumu vērtējumu, kas var ietekmēt minēto sagatavojošo aktu tiesiskumu un minētā galīgā lēmuma spēkā esamību (spriedums, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 43. un 44. punkts). Savukārt strīdīgie imunitātes atcelšanas pieprasījumi ir saistīti ar kriminālprocesu valsts līmenī, kurā galīgā lēmuma pieņemšanas pilnvaras ir kompetentajai valsts tiesai. Tie tāpat nav tādi sagatavojoši akti, procesa uzsākšanas akti vai nesaistoši priekšlikumi, ko pieņēmušas valsts iestādes administratīvos procesos, kuru rezultātā pieņem Savienības tiesību aktu, minētā sprieduma izpratnē, kuru likumību Parlamentam un vajadzības gadījumā Vispārējai tiesai pienāktos pārbaudīt. Prasītāji turklāt ir apstrīdējuši imunitātes atcelšanas pieprasījumu likumību Spānijas tiesās.
- 87 Šajā lietā nav nozīmes arī prasītāju norādītajiem 1972. gada 17. maija spriedumam *Meinhardt* /Komisija (24/71, EU:C:1972:37) un 2021. gada 5. maija spriedumam *Falqui*/Parlaments (T-695/19, nav publicēts, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2021:242). Proti, minētās lietas attiecas uz situācijām, kurās Savienības iestāde īsteno valsts tiesisko regulējumu, uz ko ir atsauce Savienības tiesībās. Tāds nav gadījums, kurā Parlaments, lemjot par imunitātes atcelšanas pieprasījumu, pārbauda, vai pieprasījumu tajā ir iesniegusi kompetentā valsts iestāde.
- 88 No tā izriet, ka prasītājiem nav pamata apgalvot, ka Parlamentam bija pienākums novērtēt, vai ar Savienības tiesībām ir saderīga Spānijas judikatūra par iestādi, kuras kompetencē ir pieprasīt imunitātes atcelšanu tāda Eiropas Parlamenta deputāta gadījumā, kas ir ievēlēts no Spānijas Karalistes.
- 89 Līdz ar to otrais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par piekto pamatu attiecībā uz tiesiskās drošības un lojālas sadarbības principu, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkuma dēļ

- 90 Prasītāji apgalvo, ka neesot ievērots tiesiskās drošības princips, jo nav skaidrs apstrīdēto lēmumu tvērums, un ka no tā izrietot viņu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un viņu tiesību uz aizstāvību, kā arī Parlamenta lojālas sadarbības ar dalībvalstīm principa pārkāpums.
- 91 Būtībā piektais pamats, ciktāl tas attiecas uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, balstās uz diviem iebildumiem. Pirmais iebildums attiecas uz apstākli, ka apstrīdētajos lēmumos neesot precizēts, vai to tvērums ir jāierobežo tādējādi, ka tie attiektos tikai uz tām Eiropas apcietināšanas orderu izpildes procedūrām, kuras norisinājās imunitātes atcelšanas pieprasījumu izdošanas brīdī, proti, procedūras Beļģijā un Apvienotajā Karalistē. Otrais iebildums attiecas uz apstākli, ka Parlaments pirmo reizi esot atcēlis tikai Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzēto imunitāti, neprecizējot, kā šī imunitātes atcelšana mijiedarbojas ar šā protokola 9. panta otrajā daļā paredzētās imunitātes saglabāšanu.
- 92 Parlaments un Spānijas Karaliste apstrīd šos argumentus.

93 Ievadam jāatgādina, ka tiesiskās drošības princips, kas ir Savienības tiesību pamatprincips, ir vērsts uz to, lai nodrošinātu Savienības tiesībās regulēto situāciju un tiesisko attiecību paredzamību. Tas tostarp prasa, lai ikviens Savienības iestāžu pieņemts tiesību akts būtu skaidrs un precīzs, lai attiecīgās personas varētu precīzi uzzināt par tiesībām un pienākumiem, kas no tā izriet, un attiecīgi rīkoties (skat. spriedumus, 2014. gada 10. aprīlis, *Areva* u.c./Komisija, C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 128. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2018. gada 7. marts, *Gollnisch*/Parlaments, T-624/16, nav publicēts, EU:T:2018:121, 129. punkts un tajā minētā judikatūra).

– *Par pirmo iebildumu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkumu saistībā ar procedūrām, uz kurām attiecas imunitātes atcelšana*

94 Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos trūkst skaidrības, ciktāl tajos nav precizēts, uz kurām procedūrām attiecas imunitātes atcelšana. Tie uzskata – ņemot vērā to, ka imunitātes atcelšana tika prasīta, lai turpinātu tolaik notiekošo Eiropas apcietināšanas orderu izpildi, ar apstrīdētajiem lēmumiem var atļaut tikai turpināt šo izpildi Beļģijā attiecībā uz pirmo un otro prasītāju un Apvienotajā Karalistē attiecībā uz trešo prasītāju, nevis atļaut šo orderu izpildi jebkurā citā dalībvalstī. Prasītāji no tā secina – ņemot vērā to, ka Apvienotās Karalistes iestādes ir izbeigušas pret trešo prasītāju izsniegtā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, vairs neesot jālemj par prasību tiktāl, ciktāl to ir cēlusi trešā prasītāja.

95 Vispirms jānorāda, ka saskaņā ar apstrīdēto lēmumu rezolutīvās daļas 1. punktu ar tiem tiek atcelta prasītāju imunitāte, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā, proti, imunitāte visu citu dalībvalstu, izņemot Spānijas Karalisti, teritorijā, neveicot nekādu nošķirumu starp šīm valstīm.

96 Turpinot, jāatgādina, ka apstrīdētie lēmumi ir pieņemti, atbildot uz pieprasījumiem par prasītāju imunitātes atcelšanu, ko iesniedzis *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesnesis ar diviem rīkojumiem, kuri datēti ar 2020. gada 10. janvāri (attiecībā uz pirmo un otro prasītāju) un 2020. gada 4. februāri (attiecībā uz trešo prasītāju). Šo rīkojumu faktu izklāstā tostarp ir iekļauts fragments no 2020. gada 10. janvāra rīkojuma (attiecībā uz pirmo un otro prasītāju) un 2020. gada 4. februāra rīkojuma (attiecībā uz trešo prasītāju); ar šiem rīkojumiem *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesnesis noraidīja prasības, kas bija celtas par 2019. gada 14. oktobra un 4. novembra rīkojumiem, ar kuriem bija izsniegti apcietināšanas orderi attiecībā uz prasītājiem. Šajā fragmentā it īpaši ir norādīts, ka imunitātes atcelšanas pieprasījumi ir vērsti uz to, lai Eiropas apcietināšanas orderu izpilde varētu “turpināties”. Šī norāde ir atkārtota apstrīdēto lēmumu P punktā. Iepriekš minēto 2020. gada 10. janvāra un 4. februāra rīkojumu pamatojumā it īpaši ir norādīts, ka prasītāju Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzētās imunitātes atcelšanu lūdz tāpēc, ka šī imunitāte liedz izpildīt attiecībā uz prasītājiem izsniegtos Eiropas apcietināšanas orderus. Tāpat ir minēts, ka imunitātes atcelšana atvieglos kriminālvajāšanas īstenošanu. Šajos apstākļos prasītājiem nav pamata apgalvot, ka imunitātes atcelšanas pieprasījumi esot bijuši vērsti tikai uz to, lai ļautu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderus Beļģijā un Apvienotajā Karalistē.

97 Līdz ar to prasītājiem nav pamata apgalvot, ka apstrīdētajos lēmumos – aplūkojot tos vai nu savrupi, vai kopsakarā ar imunitātes atcelšanas pieprasījumiem – trūktu skaidrības par procedūrām, saistībā ar kurām imunitāte tika atcelta. Līdz ar to pirmais iebildums jānoraida.

– Par otro iebildumu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkumu par to pasākumu raksturu, kurus var veikt saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderu izpildi

- 98 Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos trūkstot skaidrības par konkrētajiem pasākumiem, kurus varētu veikt Eiropas apcietināšanas orderu izpildes procedūrās. Tie apgalvo, ka šiem lēmumiem nevajadzētu ļaut pieņemt jebkādas viņu brīvības ierobežojumus, jo – pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste – viņiem joprojām ir imunitāte, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta otrajā daļā. Atšķirīgās Parlamenta, Spānijas Karalistes un Itālijas izpildes tiesu iestāžu veiktās interpretācijas par šo aspektu apstiprinot šo skaidrības trūkumu. Prasītāji arī uzsver, ka apstrīdētajiem lēmumiem nav precedenta – tajos Parlaments atceļ protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzēto imunitāti, bet neizsakās par šā protokola 9. panta otrajā daļā paredzēto imunitāti, tādējādi radot pilnīgu tiesisko nedrošību.
- 99 Vispirms jānorāda, ka ar Protokolu Nr. 7 Savienībā atzītajām privilēģijām un imunitātei ir funkcionāls raksturs tādā ziņā, ka to mērķis ir panākt, lai Savienības darbībai un neatkarībai netiek likti šķēršļi, kas it īpaši nozīmē, ka privilēģijas un imunitāte tiek piešķirtas tikai Savienības interesēs (šajā nozīmē skat. rikojumu, 2012. gada 29. marts, *Gollnisch/Parlaments*, C-569/11 P(R), nav publicēts, EU:C:2012:199, 29. punkts, un spriedumu, 2021. gada 30. novembris, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, 57. punkts un tajā minētā judikatūra). Konkrēti, šīs imunitātes mērķis ir nodrošināt Parlamentam pilnīgu un efektīvu aizsardzību pret šķēršļiem un apdraudējumiem tā pienācīgai darbībai un neatkarībai (skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, 82. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad Parlamentam, īstenojot savas pilnvaras, ir jānodrošina šīs imunitātes efektivitāte (spriedums, 2010. gada 19. marts, *Gollnisch/Parlaments*, T-42/06, EU:T:2010:102, 107. punkts). Tālab saskaņā ar Reglamenta 5. panta 2. punktu, skatot to kopsakarā ar tā 6. pantu (skat. šā sprieduma 42. un 43. punktu), imunitātes atcelšanas pieprasījuma izskatīšanā Parlamentam ir jārikojas tā, lai saglabātu savu demokrātiskas likumdevējas asamblejas integritāti un nodrošinātu deputātu neatkarību, viņiem veicot savus pienākumus.
- 100 Turpinot, ja Parlamentā ir iesniegts pieprasījums atcelt kāda tā deputāta imunitāti, Parlamentam pēc tam, kad tas vajadzības gadījumā saņēmis gan dalībvalsts, gan attiecīgā deputāta paskaidrojumus atbilstoši Reglamenta 9. panta 5. un 6. punkta normām, ir jāizvērtē šā deputāta situācija, ņemot vērā faktus, kas ir pieprasījuma pamatā. Šajā ziņā Parlamentam, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai uz šiem faktiem var attiekties Protokola Nr. 7 8. pants kā speciālā norma. Gadījumā, ja tas tā ir, Parlamentam jākonstatē, ka imunitātes atcelšana nav iespējama. Tikai tad, ja šī iestāde secina pretējo, tai pēc tam ir jāpārbauda, vai uz attiecīgajam deputātam ir minētā protokola 9. pantā paredzētā imunitāte attiecībā uz aplūkojamajiem faktiem, un, ja tas tā ir, jānolemj, vai ir pamats atcelt šo imunitāti, balstoties uz Protokola Nr. 7 9. panta trešo daļu (rikojums, 2020. gada 12. novembris, *Jalkh/Parlaments*, C-792/18 P un C-793/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:911, 33. punkts, un spriedums, 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch/Parlaments*, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 46. un 47. punkts).
- 101 Šajā gadījumā Parlaments apstrīdēto lēmumu A punktā ir norādījis, ka pieprasījums atcelt imunitāti ir balstīts uz Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktu.
- 102 Piemērojot šā sprieduma 100. punktā aprakstīto procedūru, Parlaments vērtēja, vai uz nodarījumiem, kas prasītājiem inkriminēti aplūkojamajā kriminālprocesā, attiecas Protokola Nr. 7 8. pants, un apstrīdēto lēmumu J punktā secināja, ka tā tas nav.

- 103 Turpinot, attiecībā uz Protokola Nr. 7 9. pantu, it īpaši tiktāl, ciktāl pieprasījums atcelt imunitāti bija vērsti uz to, lai novērstu šķērsli, kas liedza apcietināt prasītājus citai dalībvalstij, nevis Spānijas Karalistei, lai tos nodotu Spānijas Karalistei aplūkojamā kriminālprocesa turpināšanai, Parlaments vērtēja minētā protokola 9. panta pirmās daļas a) punktā paredzēto imunitāti. Apstrīdēto lēmumu M punktā tas norādīja, ka saskaņā ar pieprasījumiem atcelt imunitāti Spānijas Konstitūcijas 71. pantā nav noteikts pienākums iegūt parlamenta atļauju kriminālprocesa turpināšanai attiecībā uz personu, kura ir ieguvusi parlamenta deputāta statusu pēc apsūdzības celšanas, un ka līdz ar to nebija nepieciešams lūgt šajā normā paredzētās imunitātes atcelšanu. N punktā tas piebilda, ka Parlamentam nav jāinterpretē valsts noteikumi par deputātu imunitāti. Tādējādi, kā Parlaments apstiprināja tiesas sēdē, tas ir atzinis, ka Spānijas tiesības, kā tās interpretē Spānijas tiesas un kuras ir piemērojamas Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktā veiktās atsauces dēļ, nepiešķir prasītājiem imunitāti saistībā ar attiecīgajiem nodarījumiem.
- 104 Visbeidzot, sākot ar apstrīdēto lēmumu O punktu, Parlaments vērtēja, vai atbilstoši tam, kas bija prasīts, ir pamats atcelt prasītāju imunitāti, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā. Rezolutīvās daļas 1. punktā tas izdarīja apstiprinošu secinājumu.
- 105 Ciktāl saistībā ar pilnvarām, kuras attiecas uz imunitāti, Parlamentam ir jānodrošina šīs imunitātes efektivitāte, no tā netieši, taču noteikti izriet, ka tas uzskatīja, ka tikai Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzētā imunitāte ir šķērslis prasītāju apcietināšanai un viņu nodošanai Spānijas iestādēm, izpildot strīdīgos Eiropas apcietināšanas orderus, un ka šo imunitāti vajag atcelt.
- 106 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, apstākļi, ka apstrīdētajos lēmumos nav vērtēta Protokola Nr. 7 9. panta otrajā daļā paredzētā imunitāte, šos lēmumus nepadara neskaidrus. Proti, pirmkārt, saskaņā ar Parlamenta pašreizējo praksi tā sesijas norisinās pastāvīgi no pirmās sasaukuma sēdes atklāšanas brīža līdz sesijas slēgšanai, kas notiek vienlaikus ar nākamā sasaukuma pirmās sēdes atklāšanu. Protokola Nr. 7 9. panta pirmajā daļā paredzētā imunitāte, kas ir piemērojama Parlamenta sesiju laikā, tāpat attiecas uz deputātiem visā viņu pilnvaru laikā (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:958, 83. punkts). Otrkārt, ciktāl Protokola Nr. 7 9. panta otrajā daļā paredzētā imunitāte garantē katram Parlamenta deputātam iespēju netraucēti ierasties uz jaunā lēģislatūras perioda sasaukuma pirmo sanākumi un nokārtot sava mandāta pieņemšanai nepieciešamās formalitātes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, 85. un 86. punkts), par to nebija runa šajā gadījumā, ciktāl kompetentās Spānijas iestādes, lūdzot atcelt prasītāju imunitāti, bija atzinušas viņu Eiropas Parlamenta deputāta statusu, savukārt tie pildīja savas pilnvaras.
- 107 Ņemot vērā šā sprieduma 106. punktā minētos faktorus, šīs lietas apstākļos un neatkarīgi no Parlamenta argumentiem, kas izklāstīti šajā tiesvedībā un pagaidu noregulējuma tiesvedībās, Protokola Nr. 7 9. panta otrā daļa nepiešķir prasītājiem aizsardzību, kas būtu neatkarīga no aizsardzības, kura uz tiem attiecas atbilstoši minētā protokola 9. panta pirmajai daļai.
- 108 Tādējādi otrais iebildums jānoraida.
- 109 Līdz ar to piektais pamats ir jānoraida, ciktāl tas ir balstīts uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, un tā kā iebildumi attiecībā uz lojālas sadarbības principa, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un tiesību uz aizstāvību neievērošanu ir balstīti tikai uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, piektais pamats jānoraida kopumā.

Par sesto pamatu, ciktāl tas attiecas uz LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta, kā arī prasītāju konkrētu pamattiesību pārkāpumu

- 110 Ar sesto pamatu prasītāji tostarp apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi esot pieņemti, pārkāpjot normas, kas reglamentē Parlamenta tiesības atcelt imunitāti, proti, pirmkārt, LESD 343. pantu, Protokola Nr. 7 9. pantu un Reglamenta 5. panta 2. punktu un, otrkārt, konkrētas Hartas normas.
- 111 Parlaments un Spānijas Karaliste apstrīd prasītāju argumentus.
- 112 Ievadam jāatgādina, ka Protokola Nr. 7 9. panta trešajā daļā ir noteikts, ka “imunitāte [..] [arī] neliedz Eiropas Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā locekļiem atņemt [atcelt] imunitāti”, neesot precizētam, ar kādiem nosacījumiem Parlamentam jāvērtē, ir vai nav jāatceļ imunitāte. Tādējādi Parlamentam ir ļoti plaša rīcības brīvība attiecībā uz virzienu, kādu tas vēlas piešķirt lēmumam, kas pieņemts pēc pieprasījuma atcelt imunitāti, jo šāds lēmums ir politisks (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch*/Parlaments, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 59. punkts, un 2020. gada 12. februāris, *Bilde*/Parlaments, T-248/19, nav publicēts, EU:T:2020:46, 19. punkts).
- 113 Šajā ziņā Reglamenta 6. panta 1. punktā ir noteikts, ka “visus pieprasījumus atcelt imunitāti izvērtē saskaņā ar Protokola Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 7., 8. un 9. pantu un saskaņā ar Reglamenta 5. panta 2. punktā minētajiem principiem”. Saskaņā ar šo pēdējo tiesību normu, “īstenojot savas pilnvaras attiecībā uz privilēģijām un imunitāti, Parlaments rīkojas tā, lai saglabātu savu demokrātiskas likumdevējas asamblejas integritāti un nodrošinātu deputātu neatkarību, viņiem veicot savus pienākumus”.
- 114 Neviena cita norma nereglamentē pieprasījumu atcelt imunitāti vērtējuma materiāltiesiskos kritērijus. Šajā kontekstā komiteja, kas ir atbildīga par pieprasījumu atcelt imunitāti izskatīšanu un pamatota lēmuma priekšlikuma iesniegšanu Parlamentam saskaņā ar Reglamenta 9. panta 4. punktu (skat. šā sprieduma 44. punktu), sagatavoja dažādus paziņojumus saviem locekļiem, norādot principus, kurus tā ir paredzējusi ievērot imunitātes lietās. Pēdējais ir paziņojums Juridiskās komitejas locekļiem par principiem, kas piemērojami pieprasījumiem atcelt imunitāti, kas datēts ar 2019. gada 19. novembri (turpmāk tekstā – “Paziņojums Nr. 11/2019”). Šā paziņojuma 41.–44. punktā būtībā ir paredzēts, ka tad, ja Parlamentā ir iesniegts pieprasījums atcelt imunitāti sakarā ar faktiem, uz kuriem neattiecas Protokola Nr. 7 8. pantā paredzētā imunitāte, bet šā protokola 9. pantā paredzētā imunitāte, Parlaments atceļ imunitāti, izņemot gadījumu, ja tas konstatē *fumus persecutionis* esamību, proti, ja izrādās, ka valsts kriminālvajāšanas mērķis ir kaitēt deputātu politiskajai darbībai un tātad Parlamenta neatkarībai. Savos procesuālajos rakstos Parlaments apstiprināja, ka šajā paziņojumā ir atspoguļota prakse, kas patiešām tiek pieņemta pieprasījumu atcelt imunitāti vērtēšanā.
- 115 Tāpat jāatgādina, ka ar Protokolu Nr. 7 Savienībai atzītajām privilēģijām un imunitātei ir funkcionāls raksturs tādā ziņā, ka to mērķis ir panākt, lai Savienības darbībai un neatkarībai netiek likti šķēršļi, kas it īpaši nozīmē, ka privilēģijas un imunitāti piešķir tikai Savienības interesēs (skat. šā sprieduma 99. punktu).
- 116 Attiecībā uz Vispārējās tiesas pārbaudi par lēmumiem, ko Parlaments pieņēmis, atbildot uz pieprasījumu atcelt imunitāti, no judikatūras izriet, ka Savienības tiesai ir jāizvērtē, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, iestādes vērā ņemto faktu saturiskā pareizība un tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda šo faktu vērtējumā vai nepareizi izmantotas pilnvaras (skat. spriedumu,

2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch*/Parlaments, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 60. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2021. gada 1. decembris, *Jalkh*/Parlaments, T-230/21, nav publicēts, EU:T:2021:848, 24. punkts).

– *Par apgalvoto LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta normu pārkāpumu*

- 117 Prasītāji apgalvo, ka Parlaments neesot ievērojis savām tiesībām atcelt imunitāti noteiktās robežas, kas izriet no LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta normām.
- 118 Pirmām kārtām, prasītāji apgalvo, ka, pārkāpjot šā sprieduma 117. punktā minētās tiesību normas un it īpaši Reglamenta 5. panta 2. punktu, Parlaments neesot pārbaudījis, vai viņu imunitātes atcelšana varēja ietekmēt Savienības intereses un it īpaši Parlamenta integritāti vai neatkarību. Tādējādi tas neesot paredzējis imunitātes atcelšanas iespējamās sekas uz viņu parlamentāro pilnvaru īstenošanu, lai arī tās rezultātā viņi varēja tikt apcietināti un viņiem varēja piemērot pagaidu apcietinājumu.
- 119 Šajā ziņā jānorāda, ka Parlaments ar Juridiskās komitejas starpniecību ir noteicis principus, kurus tas paredzējis ņemt vērā, lai noteiktu, vai imunitātes atcelšana ietekmē tā neatkarību vai integritāti. Tādējādi tas ir piemērojis *fumus persecutionis* kritēriju, ņemot vērā to, ka Protokola Nr. 7 9. pantā paredzēto imunitāti atceļ, ja Parlaments uzskata, ka nav pierādījumu tam, ka tiesvedība pret aplūkojamo Parlamenta locekli uzsākta nolūkā kaitēt viņa politiskajai darbībai un tātad Parlamenta politiskajai darbībai. Procedūras gaitā Parlaments norādīja, ka šis kritērijs ir noteikts, ņemot vērā gan tā neatkarības un pienācīgas darbības aizsardzības mērķi, gan nepieciešamību ievērot lojālas sadarbības principu, kas nostiprināts LES 4. panta 3. punktā un saskaņā ar ko Savienība un dalībvalstis ar patiesu savstarpējo cieņu palīdz cita citai veikt uzdevumus, kas noteikti Līgumos.
- 120 No tā izriet, ka, izslēdzot *fumus persecutionis* esamību, Parlaments noteikti ir uzskatījis, ka prasītāju imunitātes atcelšana neietekmēs tā intereses, it īpaši tā pienācīgu darbību un neatkarību.
- 121 Prasītāju ieskatā, šāds secinājums esot kļūdains, jo apstrīdētie lēmumi pretrunā LESD 343. pantam tiem atņem imunitāti, kas nepieciešama viņu pienākumu pildīšanai, ņemot vērā risku, ka pēc viņu nodošanas Spānijas iestādēm tiem var tikt atņemta brīvība un līdz ar to tie var nespēt īstenot savas pilnvaras.
- 122 Tomēr šāda argumentācija izriet no tā, ka imunitāte, kurai ir jābūt Parlamenta locekļiem un kurai ir jāgarantē, ka Parlaments spēj pildīt savus uzdevumus, tiek jaukta ar Protokola Nr. 7 9. panta trešajā daļā paredzētajām Parlamenta tiesībām atcelt parlamentāro imunitāti. Lai arī, kā Tiesa ir nospriedusi 2019. gada 19. decembra spriedumā *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, 76. punkts), Savienībai un it īpaši tās iestāžu locekļiem atbilstoši LESD 343. pantam ir jābūt imunitātei, kas vajadzīga viņu uzdevumu izpildei, šo tiesību normu nevar interpretēt kā tādu, kas nozīmē, ka Parlamenta locekļa imunitāti nevar atcelt nevienā gadījumā, ja procedūras, attiecībā uz kuru ir lūgta imunitātes atcelšana, turpināšana var ietekmēt šā deputāta pilnvaru īstenošanu, proti, ja šis procedūras rezultātā šīs pilnvaras var tikt zaudētas. Šāda interpretācija atņemtu jebkādu lietderīgo iedarbību Protokola Nr. 7 9. panta trešajai daļai.
- 123 Otrām kārtām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi esot pieņemti, pārkāpjot Protokola Nr. 7 9. panta pirmajā un otrajā daļā paredzēto imunitāti.

- 124 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem neesot ievēroti Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) un b) punkts, ciktāl ar šie lēmumi ir vērsti uz tādu valsts un Eiropas apcietināšanas orderu izpildi, kas izsniegti, klaji pārkāpjot šīs tiesību normas.
- 125 Vispirms jānorāda, ka saistībā ar pieprasījuma atcelt imunitāti vērtējumu, kā norādīts šā sprieduma 100. punktā, Parlamentam ir jāpārbauda, vai attiecīgajam deputātam ir imunitāte, kas paredzēta Protokola [Nr. 7] 9. pantā, un, ja tas tā ir, jālemj, ir vai nav jāatceļ šī imunitāte, pamatojoties uz Protokola Nr. 7 9. panta trešo daļu. Tālab tas piemēro *fumus persecutionis* kritēriju.
- 126 Turpretī Parlamentam nav jāvērtē attiecīgajā tiesvedībā tiesu iestāžu veikto darbību likumība, jo šis jautājums ir tikai valsts iestāžu kompetencē.
- 127 No tā izriet, ka, vērtējot pieprasījumu atcelt imunitāti, Parlamentam nebija jāizsakās par aplūkojamajā kriminālprocesā pieņemto valsts un Eiropas apcietināšanas orderu likumību. Tāpat ir svarīgi precizēt, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, ar apstrīdētajiem lēmumiem nekādi nav apstiprināti vai legalizēti minētie orderi.
- 128 Otrkārt, prasītāji uzsver, ka apstrīdētie lēmumi esot kļūdaini balstīti uz konstatējumu, ka viņiem nav nekādas imunitātes atbilstoši Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktam. Prasītāju ieskatā, būtībā saskaņā ar šajā pantā minētajām Spānijas tiesībām personai, kas tikusi apsūdzēta, pirms tā ieguvusi Spānijas parlamenta deputāta statusu, ir imunitāte. Sava apgalvojuma atbalstam tie atsauca uz Spānijas Konstitūcijas 71. panta 2. punktu, Kriminālprocesa kodeksa 751. panta otro daļu un 753. pantu, kā arī Senāta Reglamenta 22. panta 1. punktu.
- 129 Šajā ziņā šā sprieduma 103. punktā jau konstatēts, ka apstrīdētajos lēmumos Parlaments ir pieņēmis zināšanai, ka Spānijas tiesības, kā tās interpretē Spānijas tiesas un kas piemērojamas Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktā izdarītās atsauces dēļ, un ko Parlaments atteicās interpretēt, nepiešķir prasītājiem imunitāti saistībā ar aplūkojamajiem faktiem. Tiesas sēdē Parlaments norādīja, ka pieprasījumu atcelt imunitāti izmeklēšanas posmā tā rīcībā nebija nekādas informācijas, kas ļautu apšaubīt to, ka, ņemot vērā valsts judikatūru, prasītājiem nebija imunitātes, kas paredzēta Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktā, un ka pretējā gadījumā tas būtu prasījis paskaidrojumus Spānijas iestādēm.
- 130 Tā kā saskaņā ar Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas a) punktu deputātu imunitātes, kas viņiem ir savas valsts teritorijā, apjomu un tvērumu nosaka dažādās valsts tiesības, uz kurām atsauca šī tiesību norma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 19. marts, *Gollnisch*/Parlaments, T-42/06, EU:T:2010:102, 106. punkts), prasītājiem nav pamata apgalvot, ka Parlaments ir pieļāvis tiesību kļūdu, atsaukdamies uz valsts tiesībām, kā tās interpretē valsts tiesas.
- 131 Turklāt, lai arī prasītāji atsauca uz vairākām valsts tiesību normām, tie nav pierādījuši, ka Parlaments būtu pieļāvis kļūdu, norādot, ka valsts tiesas interpretē valsts tiesības, kā tās izriet it īpaši no šīm normām, kā tādas, kurās nav ietverta prasība saņemt Parlamenta atļauju kriminālprocesa uzsākšanai attiecībā pret personu, kura – tāpat kā prasītāji – ir ievēlēta pēc apsūdzēšanas.
- 132 Treškārt, prasītāji apgalvo, ka Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzēto imunitāti neesot bijis iespējams atcelt, neatceļot arī minētā protokola 9. panta otrajā daļā paredzēto imunitāti, jo pretējā gadījumā tiek pārkāpta šī otrā tiesību norma.

- 133 Pietiek atgādināt, ka šīs lietas apstākļos, it īpaši ciktāl Spānijas Karaliste bija atzinusi prasītāju deputātu statusu, Protokola Nr. 7 9. panta otrā daļa tiem nepiešķir autonomu aizsardzību salīdzinājumā ar to aizsardzību, kas uz tiem attiecās saskaņā ar minētā protokola 9. panta pirmo daļu (skat. šā sprieduma 107. punktu). Tādējādi prasītājiem nav pamata apgalvot, ka apstrīdētie lēmumi esot pieņemti, pārkāpjot Protokola Nr. 7 9. panta otro daļu.
- 134 Līdz ar to iebildums attiecībā uz LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta normu pārkāpumu jānoraida kā nepamatots.

– *Par prasītāju pamattiesību prettiesisku aizskārumu*

- 135 Prasītāji būtībā uzskata, ka, ņemot vērā to, ka parlamentārā imunitāte ir būtiska garantija tam, ka tiek ievērotas viņu tiesības īstenot pilnvaras, kuras garantētas ar Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – “ECPAK”), 1. protokola 3. pantu, un tiesības tikt ievēlētam, kas nostiprinātas Hartas 39. panta 2. punktā, to lasot Hartas 6., 45. un 48. panta un LESD 21. panta gaismā, tās atcelšana ir šo tiesību aizskārumš un attiecībā uz to ir jāievēro Hartas 52. pantā paredzētie nosacījumi.
- 136 Ievadam jāatgādina, ka Hartas 39. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru “Eiropas Parlamenta locekļus ievēlē vispārējās tiešās vēlēšanās brīvā un aizklātā balsojumā”, garantē tiesības tikt ievēlētam Parlamenta vēlēšanās. Tiesības tikt ievēlētam ietver ikviena tiesības kandidēt vēlēšanās un, esot ievēlētam, īstenot savas pilnvaras (attiecībā uz ECPAK 1. protokola 3. pantu skat. ECT spriedumu, 2002. gada 11. jūnijs, *Sadak* un citi pret Turciju (Nr. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, 33. punkts).
- 137 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu:
- “1. Visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Ievērojot proporcionalitātes principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.”
- 138 Imunitāte nevar būt Eiropas Parlamenta deputātiem atzītas pamattiesības, jo tā tiek piešķirta vienīgi Parlamenta interesēs (skat. šā sprieduma 99. punktu). Apstāklim, ka lēmums par imunitātes atcelšanu groza aplūkojamā deputāta tiesisko stāvokli tā iemesla dēļ vien, ka, izbeidzot aizsardzību, kas viņam tika piešķirta ar Protokolu Nr. 7, tiek atjaunots viņa tādas personas statuss, kas ir pakļauta dalībvalstu vispārējām tiesībām, un tādējādi bez jebkādiem starpnoteikumiem attiecībā uz viņu var tikt piemēroti šajās vispārējās tiesībās paredzētie pasākumi, tostarp aizturēšana un tiesvedība (pēc analogijas skat. spriedumu, 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 45. punkts), šajā ziņā nav nozīmes. Proti, šis apstāklis nozīmē vienīgi to, ka prasītāji ir tiesīgi apstrīdētos lēmumus apstrīdēt Savienības tiesās.
- 139 It īpaši, lai arī Eiropas Parlamenta deputātiem piešķirtā imunitāte palīdz nodrošināt efektivitāti pamattiesībām, kādas ir tiesības tikt ievēlētam, it īpaši ļaujot personām, kuras ievēlētas par Eiropas Parlamenta deputātiem, nokārtot sava mandāta pieņemšanai nepieciešamās formalitātes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, 86. punkts), to nedrīkst sajaukt ar šīm tiesībām.

- 140 Turklāt parlamentārās imunitātes atcelšana pati par sevi nerada nekādas sekas attiecībā uz pilnvaru īstenošanu. Tā ir paredzēta vienīgi tālab, lai ļautu valsts iestādēm turpināt valstī notiekošo procedūru. Tādējādi vienīgi tādu lēmumu rezultātā, kurus attiecīgā gadījumā valsts iestādes pieņemtu pēc šīs procedūras, varētu tikt ierobežota pilnvaru īstenošana vai pat pilnvaras tiktu zaudētas, un tā varētu būt tiesību tikt ievēlētam aizskārums.
- 141 To pašu motīvu dēļ lēmumam par imunitātes atcelšanu nav nekādas ietekmes uz prasītāju brīvību, tostarp pārvietošanās brīvību, un neietekmē viņu tiesības uz nevainīguma prezumpcijas ievērošanu. Šajā ziņā ir atgādināts, ka jautājums par to, vai nosacījumi parlamentārās imunitātes atcelšanai atbilstoši Protokola Nr. 7 9. pantam bija izpildīti brīdī, kad par to tika iesniegts pieprasījums, atšķiras no jautājuma par to, vai attiecīgajam deputātam inkriminētie nodarījumi ir pierādīti, jo šis jautājums ir attiecīgās dalībvalsts iestāžu kompetencē (spriedums, 2020. gada 17. septembris, *Troszczyński/Parlaments*, C-12/19 P, EU:C:2020:725, 57. punkts).
- 142 Līdz ar to prasītāju argumenti par to, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem esot aizskartas kādas ECPAK un Hartā atzītās pamattiesības, jānoraida kā nepamatoti. Tādējādi viņu argumentācija, kas vērsta uz to, lai pierādītu, ka ar šo aizskārumu neesot ievērotas ar Hartas 52. panta 1. punktu noteiktās prasības, ir neefektīva un šā iemesla dēļ jānoraida.
- 143 No visa iepriekš minētā izriet, ka sestais pamats – ciktāl tas ir balstīts uz to, ka Parlaments neesot ievērojis savām tiesībām atcelt imunitāti noteiktās robežas – ir jānoraida.

Par sesto pamatu, ciktāl tas attiecas uz faktu un tiesību kļūdām Parlamenta veiktajā “fumus persecutionis” vērtējumā, un par septīto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu un acīmredzamām kļūdām, kuras Parlaments pieļāvis, vērtējot “fumus persecutionis”

- 144 Sestais pamats būtībā attiecas tostarp uz tiesību un faktu kļūdām, ko Parlaments esot pieļāvis savā vērtējumā par *fumus persecutionis*. Savukārt septītais pamats attiecas, pirmkārt, uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, ciktāl Parlaments esot bez pamatojuma atkāpies no savas iepriekšējās prakses pieprasījumu atcelt imunitāti vērtējuma jomā, un, otrkārt, uz acīmredzamām Parlamenta pieļautām kļūdām, vērtējot *fumus persecutionis*.
- 145 Parlaments un Spānijas Karaliste apstrīd šos argumentus.

– Par apgalvotajām tiesību un faktu kļūdām, kas pieļautas Parlamenta veiktajā vērtējumā par “fumus persecutionis”

- 146 Šajā gadījumā Parlaments apstrīdētajos lēmumos ir aplūkojis Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzēto imunitāti – sākot no O punkta – un jautājumu par to, ir vai nav jāatceļ šī imunitāte, – sākot no Q punkta. Konkrēti T punktā tas konstatējis, ka pret prasītājiem izvirzītā apsūdzība acīmredzami nebūt nav saistīta ar viņu deputāta amatu, bet gan ar viņu iepriekšējiem amata pienākumiem Katalonijā. U punktā tas norādījis, ka izmeklēšana par tiem pašiem nodarījumiem ir veikta arī attiecībā uz citām personām, kurām nav Eiropas Parlamenta deputāta statusa. V punktā Parlaments konstatējis, ka minētie nodarījumi ir izdarīti 2017. gadā un ka aplūkojamais kriminālprocess pret prasītājiem bija uzsākts tad, kad viņiem Parlamenta locekļa statusa iegūšana vēl bija tikai hipotētiska. Tāpēc Parlaments W punktā uzskatīja, ka nav guvis pierādījumus tam, ka aplūkojamā tiesvedība ir ierosināta, lai kaitētu prasītāju un tādējādi arī Eiropas Parlamenta politiskajai darbībai.

- 147 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka apstrīdēto lēmumu pamatā esot tiesību kļūda attiecībā uz parlamentārās imunitātes mērķi. Viņu ieskatā, Parlaments esot kļūdaini uzskatījis, ka tā aizsargā deputātus vienīgi no tiesvedībām, kas attiecas uz darbībām, kuras ir veiktas, pildot parlamentāros pienākumus, vai kuras nevar vērtēt atrauti no tiem. Tādējādi Parlaments esot kļūdaini secinājis, ka apstākļi, ka aplūkojamais kriminālprocess nav saistīts ar viņu parlamentāro pienākumu izpildi, pamato viņu imunitātes atcelšanu.
- 148 Šajā ziņā jānorāda, ka apstrīdēto lēmumu 5 punktā ir atreferēts princips, kurš minēts Paziņojuma Nr. 11/2019 3. punktā un saskaņā ar kuru “parlamentārās imunitātes mērķis ir aizsargāt Parlamentu un tā deputātus pret tiesas procesiem, kas tiek ierosināti par darbībām, kuras ir veiktas, pildot parlamentāros pienākumus, un kuras atrauti vērtēt no šiem pienākumiem nevar”.
- 149 Vispirms jāatgādina, ka Protokola Nr. 7 8. pantā paredzētā imunitāte attiecas vienīgi uz Parlamenta locekļu paustu viedokli vai veiktu balsojumu, pildot parlamentāros pienākumus. Savukārt minētā protokola 9. pantā paredzētā imunitāte attiecas uz šiem Parlamenta locekļiem Parlamenta sesiju laikā, tostarp attiecībā uz nodarījumiem, kam nav saiknes ar parlamentāro pienākumu izpildi. Šajā gadījumā šīs imunitātes tvērums nav apstrīdēts. Proti, nav strīda par to, ka uz prasītājiem attiecas Protokola Nr. 7 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzētā imunitāte, pat ja aplūkojamais kriminālprocess attiecas uz darbībām, kam nav saiknes ar parlamentāro pienākumu izpildi.
- 150 Turpinot, attiecībā uz *fumus persecutionis* esamības vērtējumu jākonstatē, ka Parlaments, neraugoties uz 5 punkta neviennozīmīgo formulējumu, ne tikai konstatēja, ka prasītājiem aplūkojamajā kriminālprocesā inkriminētie nodarījumi bija notikuši pirms viņu ievēlēšanas Parlamentā un līdz ar to tiem nebija saiknes ar darbībām, kas veiktas, pildot parlamentāros pienākumus. Parlaments turklāt tiesas sēdē atzina, ka šim apstāklim neesot izšķirošas nozīmes, vērtējot *fumus persecutionis* esamību.
- 151 Lai secinātu *fumus persecutionis* neesamību, Parlaments pamatojās uz vairākiem elementiem, kuri, tos skatot kopā, tā ieskatā, varēja likt izslēgt *fumus persecutionis* gadījuma esamību. Ir runa par apstākli, ka inkriminētie nodarījumi ir izdarīti 2017. gadā, savukārt Parlamenta locekļa statusu prasītāji ieguva 2019. gada 13. jūnijā, kā arī par apstākļiem, ka, pirmkārt, viņi tika apsūdzēti 2018. gada 21. martā, proti, brīdī, kad Eiropas Parlamenta deputāta statusa iegūšana bija hipotētiska, un, otrkārt, šī apsūdzība attiecas arī uz citām personām, kuras nebija Parlamenta deputāti.
- 152 Līdz ar to ir jāuzskata, ka vispārējais apgalvojums, kas minēts apstrīdēto lēmumu 5 punktā, nav izteikts tādā nozīmē, ka pieprasījums atcelt Parlamenta locekļa imunitāti ir jāapmierina, ja tas ir vērsts uz to, lai turpinātu tiesvedību, kas attiecas uz faktiem, kuriem nav saiknes ar parlamentāro pienākumu izpildi.
- 153 Tātad jānorāda arguments par tiesību kļūdas esamību.
- 154 Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka Parlaments savu *fumus persecutionis* vērtējumu esot balstījis uz faktu kļūdu attiecībā uz aplūkojamā kriminālprocesa virzības posmu. Viņi apgalvo, ka apstrīdēto lēmumu 6 punktā Parlaments esot kļūdaini uzskatījis, ka aplūkojamā kriminālprocesa izmeklēšanas posms attiecībā uz tiem bija noslēgts, pamatojoties uz diviem *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) rīkojumiem – tostarp 2018. gada 25. oktobra rīkojumu –, kuri uz tiem neattiecas.

155 Jāatgādina, ka apstrīdēto lēmumu B punktā ir norādīts:

“tā kā darbības, par kurām pastāv aizdomas un attiecībā uz kurām notiek kriminālvajāšana [darbības, par kurām ir celta apsūdzība], veiktas 2017. gadā; tā kā lēmums par kriminālvajāšanas uzsākšanu [apsūdzības izvirzīšanas rīkojums] šajā lietā tika pieņemts 2018. gada 21. martā un tas apstiprināts ar turpmākiem lēmumiem, ar kuriem tika noraidītas tā pārsūdzības; tā kā izmeklēšana tika pabeigta ar 2018. gada 9. jūlija lēmumu [rīkojumu] un 2018. gada 25. oktobrī tās pabeigšana tika apstiprināta; tā kā ar 2018. gada 9. jūlija lēmumu [rīkojumu] tika nolemts paziņot, ka tostarp [pirmais prasītājs, otrais prasītājs/trešā prasītāja] izvairās no tiesas, un dot rīkojumu par lietas, kas attiecas uz prasītājiem un citām personām, apturēšanu, līdz [šīs personas] tiks atrastas”.

156 Tiesas sēdē tika precizēts, ka, pirmkārt, B punkta trešais teikums “izmeklēšana tika pabeigta ar 2018. gada 9. jūlija lēmumu [rīkojumu], un 2018. gada 25. oktobrī tās pabeigšana tika apstiprināta” neattiecas uz prasītājiem, bet uz citām personām, uz kurām attiecas aplūkojamais kriminālprocess un kuras nebija izvairījušās no tiesas, un ka, otrkārt, kriminālprocesa virzības posms attiecībā uz prasītājiem ir atspoguļots B punkta pēdējā teikumā, kurā ir apstiprināta procesa apturēšana. Tāpat tika precizēts, ka kriminālprocesa izmeklēšanas posms nebija noslēgts attiecībā uz prasītājiem, jo saskaņā ar valsts tiesībām nevar izdot rīkojumu par šādu noslēgšanu, ja apsūdzētie nav uzklauti.

157 Līdz ar to prasītājiem ir pamats apgalvot, ka apstrīdēto lēmumu B punktā ir pieļauta faktu kļūda vai vismaz trūkst skaidrības par to, vai aplūkojamā kriminālprocesa izmeklēšanas posms bija noslēgts attiecībā uz tiem.

158 Prasītāju ieskatā, šī kļūda esot ietekmējusi vērtējumu par *fumus persecutionis* esamību, jo tad, ja Parlamentam būtu bijis zināms, ka pret viņiem joprojām notiek izmeklēšana, tas būtu varējis uzskatīt, ka Eiropas apcietināšanas orderu izsniegšana attiecībā uz viņiem ir nesamērīga.

159 Tomēr no apstrīdēto lēmumu B punkta skaidri izriet, ka kriminālprocess attiecībā uz prasītājiem, lai kādā virzības posmā tas arī būtu, bija apturēts, jo prasītāji bija atteikušies ierasties kompetentajās iestādēs, un ka sakarā ar šo atteikšanos un ar to, ka viņi bija atstājuši Spānijas Karalisti, tika pieprasīta viņu imunitātes atcelšana, un tas darīts tādēļ, lai varētu plānot attiecībā uz viņiem izsniegto Eiropas apcietināšanas orderu izpildi. Attiecībā uz tajā pašā noziedzīgajā nodarījumā apsūdzētajiem, kuri neizvairījās no tiesas, izmeklēšana bija pabeigta un bija pasludināts notiesājošs spriedums.

160 Šajā kontekstā nešķiet, ka kļūda vai vismaz skaidrības trūkums apstrīdētajos lēmumos attiecībā uz aplūkojamā kriminālprocesa konkrēto virzības posmu būtu ietekmējuši pieprasījuma atcelt imunitāti vērtējumu.

161 No iepriekš minētā izriet, ka iebildums attiecībā uz faktu un tiesību kļūdām, kuras Parlaments esot pieļāvis savā vērtējumā par *fumus persecutionis*, ir jānoraida kā nepamatots.

– *Par apgalvoto labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu*

162 Prasītāji apgalvo, ka, atsakoties no savas pastāvīgās prakses, Parlaments neesot secinājis *fumus persecutionis* esamību, lai arī, pirmkārt, apsūdzības bija acīmredzami nepamatotas, otrkārt, bija pierādīts skaidrs nodoms sodīt deputātus par viņu politiskajām darbībām, treškārt, aplūkojamie apcietināšanas orderi bija izsniegti trešo reizi atbilstoši Spānijas iestāžu politiskajiem aprēķiniem, ceturtkārt, pieprasījuma atcelt imunitāti pamatā bija vēlme liegt īstenot viņu parlamentārās

pilnvaras, piektkārt, tiesvedību bija uzsācis politiskais oponents, sestkārt, tā bija uzsākta tikai pret Parlamenta locekļiem, septītkārt, pastāvēja nopietnas šaubas par viņu pamattiesību ievērošanu aplūkojamajā kriminālprocesā, astotkārt, bija izskanējuši vairāki aicinājumi noteikt viņiem pamācošus sodus un, devītkārt, prokuratūra bija izdarījusi noteiktus publiskus paziņojumus plašsaziņas līdzekļiem.

- 163 Prasītāji arī apgalvo, ka Parlaments esot atteicies no savas prakses, saskaņā ar kuru imunitāte nav atceļama, ja citas dalībvalstis, nevis tā, no kuras deputāts ir ievēlēts, par inkriminētajiem nodarījumiem nosaka mazāk bargus sodus, kā tas esot atzīts šajā gadījumā. Parlaments arī esot atteicies no savas prakses, pirmkārt, neatcelt imunitāti, ja kriminālprocess attiecas uz apsūdzībām saistībā ar miermīlīgiem mītiņiem un publisku pulcēšanos un, otrkārt, neņem vērā ne datumu, kad ir notikuši inkriminētie nodarījumi, ne datumu, kad uzsākts kriminālprocess.
- 164 Ievadam jāatgādina, ka iestādēm sava kompetence jāīsteno atbilstoši vispārējiem Savienības tiesību principiem, kādi ir vienlīdzīgas attieksmes princips un labas pārvaldības princips. Ievērojot šos principus, iestādēm jāņem vērā lēmumi, kas jau pieņemti par līdzīgiem pieteikumiem, un īpaši uzmanīgi jāizskata jautājums, vai ir jālemj tāpat vai nē. Turklāt vienlīdzīgas attieksmes princips un labas pārvaldības princips jāpiemēro salāgoti ar tiesiskuma ievērošanu (skat. spriedumu, 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch*/Parlaments, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 109. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 165 Šajā ziņā vienlīdzīgas attieksmes princips nepieļauj tostarp to, ka līdzīgās situācijās tiek piemērota atšķirīga attieksme, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch*/Parlaments, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 110. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 166 Šajā gadījumā, pirmkārt, lai pierādītu, ka pastāv Parlamenta prakse atteikt deputāta imunitātes atceļšanu, ja tiesvedība pret viņu ir ierosināta saistībā ar viņa politisko darbību, ja šo tiesvedību ir uzsācis politiskais oponents vai ja attiecīgās valsts iestādes ir prasījušas noteikt šim deputātam pamācošu sodu, prasītāji atsauca uz 2003. gada 6. jūnija Paziņojumu Nr. 11/2003, kuru sagatavojusi Parlamenta Juridisko lietu un iekšējā tirgus komiteja, kas tobrīd bija atbildīga par imunitātes jautājumiem; šis paziņojums bija Parlamenta iepriekšējās lēmumu pieņemšanas prakses kopsavilkums. Šajā paziņojumā ir norādīts, ka imunitāti neatceļ gadījumā, ja akti, saistībā ar kuriem ir uzsākta tiesvedība pret Parlamenta locekli, ir daļa no viņa politiskās darbības vai ir ar to cieši saistīti. Šajā paziņojumā ir arī precizēts, ka imunitāti neatceļ *fumus persecutionis* gadījumā, kas ir definēts kā “pieņēmums, ka attiecībā pret parlamentārietiem tiesvedības tiek sāktas nolūkā kaitēt viņa politiskajai darbībai”. Piemēra veidā tajā ir minētas vairākas pazīmes, kuru gadījumā var prezumēt tā esamību. Jānorāda, ka šis paziņojums 2019. gada 19. novembrī, kad tika publicēts Paziņojums Nr. 11/2019, tika aizstāts ar šo otru paziņojuma. Saskaņā ar Paziņojuma Nr. 11/2019 53. punktu ar to “aizstāj visus iepriekšējos [Parlamenta] Juridiskās komitejas paziņojumus un visus citus tās dokumentus par praksi un darbības kārtību imunitātes jomā”, tostarp Paziņojumu Nr. 11/2003.
- 167 Otrkārt, Parlaments apgalvo, ka prakse, kas bija apkopota Paziņojumā Nr. 11/2003, tika izbeigta, ierobežojot gadījumus, kuros Parlaments atsakās atcelt imunitāti. Jānorāda, ka Paziņojumā Nr. 11/2019 – tāpat kā iepriekšējā paziņojumā Nr. 11/2016, kas pieņemts 2016. gada 9. maijā, – *fumus persecutionis* definē kā vienīgo gadījumu, kurā imunitāte nav jāatceļ, neprecizējot kritērijus, kas jāņem vērā, lai noteiktu tā esamību, un nenosakot to gadījumu kategorijas, kuros šāds *fumus* būtu jāprezumē.

- 168 Treškārt, tā kā prasītāji atsauca uz pastāvīgo praksi, saskaņā ar kuru Parlaments atsakās atcelt imunitāti, ja attiecīgās tiesvedības mērķis ir likt šķēršļus deputāta parlamentāro pienākumu izpildei, jānorāda, ka šīs prakses pastāvēšana nav apstrīdēta un ka tiešo šo pieeju Parlaments ir izmantojis šajā gadījumā.
- 169 Ceturtkārt, lai pierādītu Parlamenta pastāvīgo praksi attiecībā uz faktoriem, kas jāņem vērā, nosakot *fumus persecutionis*, un, vispārīgāk, attiecībā uz gadījumiem, kuros Parlaments atsakās atcelt kāda no saviem locekļiem imunitāti, prasītāji vienīgi atsauca uz dažiem Parlamenta pieņemtiem lēmumiem, tomēr nepierādot, kādā ziņā ar tiem varētu pierādīt šādas prakses esamību.
- 170 Tāpat jānorāda, ka lielākā daļa prasītāju minēto lēmumu ir pieņemti laikposmā no 1982. gada līdz 2003. gadam. Līdz ar to tie iekļaujas praksē, kura apkopota Paziņojumā Nr. 11/2003, kuru Parlaments ir skaidri atsaucis un kura, tā ieskatā, ir novecojusi. Prasītāji atsauca tikai uz kādu duci lēmumu, kas pieņemti kopš 2004. gada. Nesenāku, laikposmā no 2014. līdz 2019. gadam pieņemtu lēmumu skaits ir septiņi. Četri no tiem ir lēmumi, ar kuriem Parlaments atcēla attiecīgo deputātu imunitāti, secinājis, ka nepastāv *fumus persecutionis*, un uz tiem prasītāji atsauca nolūkā pierādīt šā sprieduma 168. punktā minēto praksi, kas nav apstrīdēta.
- 171 Piektkārt, kā apgalvo Parlaments, katrs lēmums, kas tiek pieņemts, atbildot uz pieprasījumu atcelt imunitāti, ir nesaraujami saistīts ar lietas konkrētajiem apstākļiem. Parlaments apstiprina – un netiek apstrīdēts –, ka, cik tam ir zināms, tam nekad nav bijis jāskata pieteikums atcelt deputāta imunitāti, kura mērķis ir ļaut izpildīt apcietināšanas orderi, kurš izsniegts tādas tiesvedības turpināšanai, kas ierosināta pirms šā deputāta ievēlēšanas.
- 172 Ņemot vērā visus šos faktorus, jāuzskata, ka, neskarot šā sprieduma 168. punktā minēto un šajā lietā piekopto praksi, kas nav apstrīdēta, prasītāji nav pierādījuši tādas Parlamenta pastāvīgas prakses esamību apstrīdēto lēmumu pieņemšanas dienā, saskaņā ar kuru tas atteiktos atcelt imunitāti šā sprieduma 162. un 163. punktā minētajos gadījumos. Līdz ar to iebildums attiecībā uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu jānoraida.

– Par acīmredzamajām kļūdām, kas esot pieļautas “*fumus persecutionis*” vērtējumā

- 173 Prasītāji uzskata, ka Parlaments būtu varējis atcelt imunitāti vienīgi pēc tam, kad būtu izslēdzis *fumus persecutionis* esamību. Viņi apgalvo, ka Parlaments esot pieļāvis acīmredzamas kļūdas, vērtējot šāda *fumus persecutionis* esamību, neņemdam vērā pierādījumus, kurus prasītāji tam bija iesnieguši. Tādējādi Parlaments savu vērtējumu esot kļūdaini pamatojis, ņemot vērā “sākotnējo” kriminālprocesu un pirmos Eiropas apcietināšanas orderus, kuri turklāt ir atcelti, lai arī tam esot vajadzējis ņemt vērā kriminālprocesu tā “atsākšanas” posmā, proti, 2019. gada 14. oktobra un 4. novembra Eiropas apcietināšanas orderus. Šādi rīkodamies, Parlaments neesot ņēmis vērā virkni nozīmīgu apsvērumu, it īpaši to, ka neviens Eiropas apcietināšanas orderis vairs nebija spēkā attiecībā uz prasītājiem kopš 2018. gada 18. jūlija un ka pēdējie Eiropas apcietināšanas orderi tika izsniegti tikai pēc prasītāju ievēlēšanas Parlamentā, pēc tam, kad neizdevās Spānijas iestāžu darbības, kas bija vērstas uz to, lai liegtu prasītājiem piedalīties vēlēšanās un pēc tam dot zvērestu. Šo orderu vienīgais mērķis esot bijis liegt prasītājiem ieņemt deputāta amata vietas Parlamentā, lai arī viņi ir vienīgi kataloņu minoritātes pārstāvji.
- 174 Pirmām kārtām, ciktāl prasītāji apgalvo, ka Parlaments ir pieļāvis kļūdu, *fumus persecutionis* esamību vērtējumā ņemdam vērā aplūkojamo kriminālprocesu, nevis tikai Eiropas apcietināšanas orderus, kas izsniegti 2019. gada oktobrī un novembrī, jāatgādina, ka *fumus persecutionis* tiek

konstatēts tad, ja pastāv faktiski apstākļi, kas norāda, ka tiesvedība ir uzsākta ar nolūku kaitēt deputāta politiskajai darbībai. Taču iepriekš minētie Eiropas apcietināšanas orderi ir izsniegti tieši saistībā ar aplūkojamo, pret prasītājiem uzsākto kriminālprocesu, kas tika apturēts sakarā ar viņu atteikšanos ierasties valsts kompetentajās iestādēs. Proti, šo orderu mērķis ir panākt prasītāju apcietināšanu citās dalībvalstīs, nevis Spānijas Karalistē, lai viņus nodotu Spānijas Karalistes iestāžu rīcībā un lai varētu tikt atsākts aplūkojamais kriminālprocess. Līdz ar to prasītājiem nav pamata apgalvot, ka Parlaments ir pieļāvis kļūdu jautājumā par to, kura tiesvedība ir jāņem vērā *fumus persecutionis* esamības vērtējumā.

- 175 Tāpat prasītāji Parlamentam pārmet, ka tas nav ņēmis vērā apstākļi, ka attiecībā uz katru no tiem bija izsniegti divi iepriekšēji Eiropas apcietināšanas orderi, viens, kas tika izsniegts 2017. gada novembrī un atcelts nākamajā mēnesī, otrs, kas tika izsniegts 2018. gada martā un atcelts 2018. gada jūlijā, un ka līdz ar to attiecībā uz viņiem nebija izsniegti Eiropas apcietināšanas orderi pēc šā datuma. Prasītāju ieskatā, šāds apstākļis pierādot, ka 2019. gada 14. oktobra un 4. novembra Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegti pēc viņu ievēlēšanas Parlamentā, ir vērsti uz to, lai kaitētu viņu pienākumu izpildei Parlamentā.
- 176 Šajā ziņā no debatēm tiesas sēdē izriet, ka nozīmīga loma *fumus persecutionis* vērtēšanā var būt apstāklim, ka no Parlamenta locekļiem inkriminētajiem nodarījumiem līdz tiesvedības attiecībā uz viņu uzsākšanai nepamatoti pagājis nesamērīgi ilgs laikposms. Tāpat varētu būt, ja šāds laikposms būtu bijis starp pirmā apcietināšanas ordera atcelšanu un jauna ordera izsniegšanu.
- 177 Tomēr šajā gadījumā jānorāda, ka no 2018. gada martā izsniegto Eiropas apcietināšanas orderu atcelšanas līdz 2019. gada 14. oktobra un 4. novembra orderu izsniegšanai ir pagājuši mazāk nekā sešpadsmit mēneši. Turklāt Spānijas Karaliste norādīja, ka pēdējie no minētajiem Eiropas apcietināšanas orderiem ir izsniegti pēc 2019. gada 14. oktobra attiecībā uz citiem apsūdzētajiem pasludinātā notiesājošā sprieduma, kuru ņemot vērā, tika daļēji grozīta pret prasītājiem izvirzītā apsūdzība.
- 178 Šajos apstākļos prasītājiem nav pamata apgalvot, ka, neņemot vērā Eiropas apcietināšanas orderu neesamību laikposmā no 2018. gada jūlija līdz 2019. gada oktobrim vai novembrim, Parlaments esot pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 179 Otrām kārtām, prasītāji apgalvo, pirmkārt, ka pret viņiem vērstās apsūdzības esot acīmredzami nepamatotas. Proti, tiesvedība attiecībā uz viņiem esot uzsākta saistībā ar prettiesisku referendumu organizēšanu, kas vairs nav noziedzīgs nodarījums Spānijā. Tāpat viņi atsauca uz cilvēktiesību aizsardzības struktūru paziņojumiem un lēmumiem, juridiskiem atzinumiem, tiesu nolēmumiem un politiskam deklarācijām. Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka saskaņā ar citu dalībvalstu tiesību aktiem par inkriminētajiem nodarījumiem esot noteikts ne tika bargs sods vai arī šie nodarījumi netiekot kvalificēti kā noziedzīgi. Viņi piebilst, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas dienā Spānijā notika reforma nolūkā pārdefinēt vai pat atcelt tādu noziedzīgu nodarījumu kā dumpis un ka deviņas personas, kas bija notiesātas ar iepriekš minēto 2019. gada 14. oktobra spriedumu, tika apzēlotas 2021. gada 22. jūnijā. Viņi piebilst, ka attiecībā uz visām personām, kas saistītas ar aplūkojamajiem faktiem, nav uzsākta tiesvedība.
- 180 Šajā ziņā jautājums par to, vai nosacījumi parlamentārās imunitātes atcelšanai atbilstoši Protokola Nr. 7 9. pantam bija izpildīti brīdī, kad par to tika iesniegts pieprasījums, atšķiras no jautājuma par to, vai attiecīgajiem deputātiem inkriminētie nodarījumi ir pierādīti, jo šis jautājums ir attiecīgās dalībvalsts iestāžu kompetencē (skat. šā sprieduma 141. punktu). Tāpat, vērtējot pieprasījumu atcelt imunitāti, Parlamentam nav jāspriež par tiesvedības piemērotību (šajā nozīmē skat.

spriedumus, 2018. gada 17. oktobris, *Jalkh*/Parlaments, T-26/17, nav publicēts, EU:T:2018:690, 83. punkts, un 2019. gada 30. aprīlis, *Briois*/Parlaments, T-214/18, nav publicēts, EU:T:2019:266, 47. punkts) un šajā saistībā nav jāvērtē to valsts tiesību normu piemērotība, kurās par noziedzīgiem ir atzīti nodarījumi, kuru izdarīšanā attiecīgie deputāti ir apsūdzēti.

- 181 Turklāt šajā gadījumā nav strīda par to, ka prasītāji bija apsūdzēti par prezumētiem nodarījumiem, kuri paredzēti ar *Ley Orgánica del Código Penal* (Kriminālkodekss), kas bija spēkā gan inkriminēto nodarījumu izdarīšanas laikā, gan apstrīdēto lēmumu pieņemšanas dienā.
- 182 No tā izriet – ņemot vērā to, ka šā sprieduma 179. punktā minētie argumenti ir vērsti uz to, lai apstrīdētu prasītājiem inkriminēto nodarījumu esamību, to kvalificējamību, ņemot vērā Spānijas krimināltiesību normas, kā arī to, vai šie nodarījumi pamato vai nepamato attiecībā uz prasītājiem veikto kriminālvajāšanu, minētie argumenti ir neefektīvi un šā iemesla dēļ jānoraida.
- 183 Trešām kārtām, kā konstatēts šā sprieduma 151. punktā, lai secinātu *fumus persecutionis* neesamību, Parlaments ir pamatojies uz vairākiem faktoriem, tos skatot kopsakarā, proti, apstākli, ka inkriminētie nodarījumi ir izdarīti 2017. gadā, savukārt Parlamenta locekļa statusu prasītāji ieguvusi 2019. gada 13. jūnijā, kā arī apstākļiem, ka, pirmkārt, viņi tika apsūdzēti 2018. gada 21. martā, proti, brīdī, kad Eiropas Parlamenta deputāta statusa iegūšana bija hipotētiska, un, otrkārt, šī apsūdzība attiecās arī uz citām personām, kuras nebija Parlamenta deputāti.
- 184 Tā rīkojoties, Parlaments uzskatīja, ka šie fakti, skatīti kopsakarā, varēja izslēgt jebkādas aizdomas par *fumus persecutionis*, neraugoties uz prasītāju izvirzītajiem pierādījumiem. No tā izriet, ka prasītāju arguments, ka Parlaments esot atcēlis viņu imunitāti, lai arī pirms tam neizslēdzis *fumus persecutionis* esamību, nav pamatots ar faktiem un šā iemesla dēļ jānoraida.
- 185 Turpinot, ciktāl prasītāji Parlamentam pārmet, ka tas neesot vērtējis apgalvotos pārkāpumus, kas esot ietekmējuši aplūkojamo kriminālprocesu, jāatgādina, ka, vērtējot *fumus persecutionis* esamību, Parlamentam nav jāvērtē attiecīgajā tiesvedībā tiesu iestāžu veikto darbību likumība, jo šis jautājums ir tikai valsts iestāžu kompetencē (skat. šā sprieduma 126. punktu). Turklāt prasītāji tajās faktiski bija vērsušies. Tomēr nevar izslēgt, ka saistībā ar savu ļoti plašo rīcības brīvību Parlaments var balstīties uz noteiktiem faktiem, kas izvirzīti šo pārkāpumu pierādīšanai, lai secinātu *fumus persecutionis* gadījuma esamību.
- 186 Šajā gadījumā jāuzskata – prasītāji nav pierādījuši, ka, pamatojoties uz šā sprieduma 183. punktā atgādinātajiem apstākļiem, lai izslēgtu *fumus persecutionis* esamību, Parlaments būtu pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā. It īpaši, ņemot vērā šos apstākļus, šo secinājumu neliek apšaubīt tas, ka, pirmkārt, tiesvedība pret prasītājiem sāka saistībā ar viņu politisko darbību valsts līmenī, otrkārt, aplūkojamā kriminālprocesa rezultātā viņiem varētu uz laiku liegt īstenot viņu pilnvaras, attiecīgā gadījumā pat tās zaudējot, treškārt, Spānijas partija “VOX” aplūkojamajā kriminālprocesā cēlusi prasību sabiedrības interesēs (*actio popularis*), un, ceturtkārt, uz prasītājiem attiecās daži negatīvi publiskie paziņojumi, it īpaši aicinot tiem piespriest pamācošus sodus. Tāpat ir ar prasītāju apgalvojumiem, kas vērsti uz to, lai apstrīdētu to tiesas iestāžu objektivitāti, kuras bija iesaistītas aplūkojamajā kriminālprocesā. Visbeidzot, lai pierādītu tādas acīmredzamas kļūdas esamību, ko Parlaments pieļāvis, vērtējot *fumus persecutionis*, prasītāji nevar lietderīgi atsaukties uz tādiem notikumiem pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas kā apstākļi, ka Spānijas iestādes esot izspiegojušas viņus pašus un viņu juridiskos padomniekus, un Centrālās vēlēšanu komisijas 2022. gada 3. novembra paziņojums.

187 Līdz ar to jānoraida gan sestais pamats, ciktāl tas attiecas uz faktu un tiesību kļūdām, ko Parlaments esot pieļāvis, vērtējot *fumus persecutionis*, gan septītais pamats.

Par astoto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, ciktāl Parlaments atteicās piemērot Reglamenta 9. panta 7. punkta normas

188 Prasītāji apgalvo, ka Parlaments bez pamatojuma esot atkāpies no savas prakses, atbilstoši kurai tad, ja pastāv risks, ka deputāts tiek apcietināts bez notiesāšanas, Parlaments vai nu atsakās atcelt imunitāti, vai piemēro Reglamenta 9. panta 7. punktu.

189 Parlaments un Spānijas Karaliste apgalvo, ka astotais pamats neesot pamatots.

190 Lai pierādītu, ka Parlaments nav ievērojis savu iepriekšējo praksi, kas izpaudās tā, ka netika atcelta imunitāte vai arī tika piemērots Reglamenta 9. panta 7. punkts gadījumos, ja pastāv risks, ka deputāts tiek apcietināts bez iepriekšējas notiesāšanas, prasītāji izvirza dažus lēmumus, kurus Parlaments jautājumā par imunitāti ir pieņēmis laikā no 1984. gada līdz 2011. gadam.

191 Tomēr, pirmkārt, prasītāji tikai norāda minētos lēmumus, taču neparāda, kādā ziņā ar tiem varētu pierādīt, ka apstridēto lēmumu pieņemšanas dienā apgalvotā prakse ir bijusi.

192 Otrkārt, prasītāji nepierāda, kādā ziņā iepriekš minētie lēmumi attiecas uz situācijām, kuras būtu salīdzināmas ar viņu situāciju. Šajā ziņā jākonstatē, ka šajā gadījumā pieprasījumi atcelt imunitāti ir vērsti uz to, lai atļautu tādu Eiropas apcietināšanas orderu izpildi, kuri ir izsniegti pēc tam, kad prasītāji bija atteikušies ierasties kompetentajās Spānijas iestādēs. Tie tāpat ir vēsti uz to, lai ļautu apcietināt prasītājus nolūkā tos nodot Spānijas iestādēm, lai varētu turpināties aplūkojamais kriminālprocess. Taču neviens no prasītāju minētajiem lēmumiem neattiecas uz tādu situāciju.

193 Tāpēc astotais pamats jānoraida.

Par ceturto pamatu, kas būtībā attiecas uz tiesību tikt uzklautam pārkāpumu

194 Ceturtajā pamatā būtībā ir divas daļas.

195 Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka tie neesot uzklauti jautājumā par vairākiem dokumentiem, kuriem tiem nebija piekļuves. Tie piebilst, ka neesot izslēgts, ka šiem dokumentiem bija izšķirīga ietekme uz apstridētajiem lēmumiem. Otrajā daļā prasītāji apgalvo, ka Juridiskās komitejas priekšsēdētājs esot ierobežojis viņu tiesības tikt uzklautiem tiesas sēdē un ka referents neesot piedalījies pirmā prasītāja ievadapsvērumu uzklautiņā. Replikas rakstā prasītāji apgalvo, ka Parlamenta nostāja tā procesuālajos rakstos jautājumā par prasības pieteikuma 44. pielikuma, proti, Juridiskajai komitejai 2021. gada 15. februārī prasītāju iesniegto apsvērumu pieņemamību, šķiet, pierādām, ka tie nav tikuši ņemti vērā, lai gan tie varēja ietekmēt pieprasījumu atcelt imunitāti iznākumu.

196 Parlaments un Spānijas Karaliste apstrīd šos argumentus.

197 Saskaņā ar Hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu tiesības uz labu pārvaldību ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklautai, pirms attiecībā uz to tiek veikts individuāls pasākums, kas to nelabvēlīgi ietekmē. Šīs tiesības, kas ir daļa no tiesībām uz aizstāvību, ir Savienības tiesību pamatprincips (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/RQ, C-831/18 P,

EU:C:2020:481, 64. un 65. punkts un tajos minētā judikatūra). Tās ikvienai personai garantē iespēju pirms lēmuma attiecībā uz viņu pieņemšanas lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par faktu un apstākļu, pamatojoties uz kuriem šis lēmums ir pieņemts, patiesumu un nozīmīgumu (skat. spriedumu, 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch/Parlaments*, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 176. punkts un tajā minētā judikatūra).

198 Saskaņā ar judikatūru tiesību uz aizstāvību, konkrētāk, tiesību tikt uzklautam, pārkāpuma dēļ attiecīgās procedūras iznākumā pieņemtais lēmums var tikt atcelts tikai tad, ja šā pārkāpuma neesamības gadījumā šā procesa iznākums varētu būt citāds. Šajā ziņā prasītājam, kurš atsauca uz viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nevar likt pierādīt, ka Savienības iestādes lēmumam varēja būt citāds saturs, bet gan vienīgi to, ka šāda iespēja nav pilnībā izslēdzama. Šā jautājuma izvērtēšana turklāt ir jāveic, ievērojot katras lietas konkrētos faktiskos un tiesiskos apstākļus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 105.–107. punkts un tajos minētā judikatūra).

199 Ceturtā pamata abas daļas jāvērtē, ņemot vērā šos principus.

– *Par pirmo daļu attiecībā uz to, ka prasītājiem nebija piekļuves trim dokumentiem*

200 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka tie neesot uzklauti jautājumā par 2018. gada 25. oktobra rīkojumu, balstoties uz kuru, Parlaments esot kļūdaini uzskatījis izmeklēšanu kriminālprocesā par pabeigtu, un kurš nebija iekļauts lietas materiālos.

201 Šajā ziņā jāatgādina, ka šis rīkojums neattiecas uz prasītājiem, bet uz pārējām aplūkojamajā kriminālprocesā iesaistītajām personām, kuras neatteicās ierasties attiecīgajā iestādē (skat. šā sprieduma 156. punktu).

202 Turklāt ir atzīts, ka kļūda vai vismaz skaidrības trūkums apstrīdētajos lēmumos attiecībā uz aplūkojamā kriminālprocesa konkrēto virzības posmu nešķiet esam ietekmējuši pieprasījuma atcelt imunitāti vērtējumu (skat. šā sprieduma 160. punktu).

203 No tā izriet, ka, pat pieņemot, ka var konstatēt tiesību tikt uzklautam pārkāpumu, ciktāl prasītājiem nav tikusi dota iespēja paust apsvērumus par šo rīkojumu, tas vēl nebūtu pamats apstrīdēto lēmumu atcelšanai.

204 Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka tie neesot varējuši paust nostāju par argumentiem, ko Spānijas Karaliste sniegusi 2014. gada 11. jūnija un 2020. gada 30. septembra paziņojumos Parlamentam attiecībā uz iestādi, kuras kompetencē ir pieprasīt deputāta imunitātes atcelšanu (skat. šā sprieduma 81. un 82. punktu), paziņojumos, kuri tiem netika darīti zināmi.

205 Tomēr nav ticis apstrīdēts, ka atbilstoši valsts judikatūrai kompetentā iestāde Eiropas Parlamenta deputāta, kas ievēlēts no Spānijas Karalistes, imunitātes atcelšanas pieprasīšanai ir *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģija (skat. šā sprieduma 84. punktu). No tā izriet, ka prasītāji nav pierādījuši, ka apstrīdēto lēmumu saturs varētu būt citāds, ja prasītāji būtu uzklauti par iepriekš minētajiem Spānijas Karalistes paziņojumiem.

206 Treškārt, prasītāji apgalvo, ka, neraugoties uz viņu lūgumu, tiem neesot bijis piekļuves referenta sagatavotajam “ierastajam ziņojumam [Juridiskās] komitejas locekļiem”, kas paredzēts šīs komitejas 2015. gada 10. februāra paziņojumā un kurā figurē referenta sagatavotais galveno ar katru imunitātes lietu saistīto faktu apkopojums, kā arī pilns saņemto dokumentu saraksts.

- 207 Taču Parlaments apstiprina – un tas nav atspēkots –, ka nekāds “ierasts ziņojums” šajā lietā nav sagatavots, jo tāds bija paredzēts 2015. gada 10. februāra paziņojumā, kuru aizstāja ar Paziņojumu Nr. 11/219, kurā tas vairs nav paredzēts.
- 208 Ceturtkārt, pēc iebildumu raksta un tā pielikumu iesniegšanas prasītāji replikas rakstā norāda, ka tiem neesot bijis piekļuves Paziņojumam Nr. 1/20, proti, pirmā un otrā prasītāja imunitātes atcelšanas pieprasījumu pavadvēstulei Juridiskās komitejas locekļiem, kurai bija pievienots fragments no *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2019. gada 14. oktobra sprieduma, ar ko bija notiesātas aplūkojamajā kriminālprocesā iesaistītās personas, kuras nebija atteikušās ierasties attiecīgajā iestādē.
- 209 Šajā ziņā jānorāda, ka prasītāju imunitātes atcelšanas pieprasījumiem bija pievienoti vairāki pielikumi, kas identificēti šā sprieduma 11. un 15. punktā minētajos rīkojumos, tostarp iepriekš minētais *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2019. gada 14. oktobra spriedums. Nav apstrīdēts, ka prasītāji varēja iesniegt apsvērumus par šiem dokumentiem, kuri bija daļa no prasītājiem pieejamajiem imunitātes atcelšanas procedūras lietas materiāliem. Paziņojums Nr. 1/20, kas ir tikai pavadvēstule, nepievieno šiem dokumentiem nevienu būtisku elementu, par kuru prasītājiem būtu vajadzējis dot iespēju sniegt apsvērumus. Līdz ar to, pat pieņemot, ka prasītājiem netika darīts zināms Paziņojums Nr. 1/20 – ko Parlaments gan apstrīd –, šādam apstāklim nav nekādas ietekmes uz apstrīdēto lēmumu iznākumu. Arguments līdz ar to jānoraida, neesot nepieciešamībai lemt par Parlamenta izvirzīto iebildi par nepieņemamību.
- 210 Tādēļ ceturtnā pamata pirmā daļa jānoraida.
- *Par otro daļu attiecībā uz tiesību tikt uzklautam pārkāpumu prasītāju uzklaušanās*
- 211 Reglamenta 9. panta 6. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka Juridiskās komitejas priekšsēdētājs uzaicina deputātu, kura imunitātes atcelšana ir pieprasīta, uz uzklaušanu un ka deputāts var atteikties no tiesībām tikt uzklautam. Tāpat jānorāda, ka saskaņā ar Paziņojuma Nr. 11/2019 20. punktu, kas iekļauts daļā “Uzklaušanas”, deputāts, kura imunitāte tiek vērtēta, vai persona, kas viņu pārstāv, var izteikties tikai uzklaušanā, kura ir fakultatīva. Viņš var sniegt ievadapsvērumus, kas nedrīkst pārsniegt piecpadsmit minūtes un kam seko īsas atbildes uz komitejas locekļu jautājumiem. Turklāt šā paziņojuma 11. punktā, kas ir iekļauts sadaļā “Izteikšanās laiks”, ir noteikts, ka, ņemot vērā ierobežoto laiku, kas ir Juridiskās komitejas rīcībā, lai vērtētu imunitātes lietas, priekšsēdētājs stingri reglamentē izteikšanās laiku. Paziņojuma 13. punkts arī precizē, ka uzklaušanas gadījumā pārējie Juridiskās komitejas locekļi, nevis referents var izteikties īsi, uzdodot jautājumus.
- 212 Šajā gadījumā prasītāji pārmet Juridiskās komitejas priekšsēdētājam, ka tas esot stingri ievērojis šā sprieduma 211. punktā izklāstītos principus, lai gan aplūkojamo lietu sarežģītība esot pamatojusi vajadzību no tiem atkāpties, un ka referents neesot piedalījies pirmā prasītāja ievadapsvērumu uzklaušanā.
- 213 Šajā ziņā nav strīda par to, ka prasītāju rīcībā bija piecpadsmit minūtes katram, lai sniegtu ievadapsvērumus, un ka tie varēja atbildēt uz Juridiskās komitejas locekļu uzdotajiem jautājumiem saskaņā ar Paziņojumā Nr. 11/2019 noteiktajiem principiem.
- 214 Jāatgādina arī, ka prasītāji vairākkārt iesnieguši Juridiskajai komitejai savus apsvērumus, kuriem bija pievienoti pierādījumi, ko tie uzskatīja par nozīmīgiem imunitātes atcelšanas pieprasījumu vērtēšanai. Tādējādi tiem arī šajā ceļā bija iespējams izmantot savas tiesības tikt uzklautiem,

darot zināmu savu viedokli procedūras gaitā. Šajā ziņā nav pierādīts un no Parlamenta apsvērumiem par pielikuma A 44 – kas ietver prasītāju 2021. gada 15. februārī Juridiskās komitejas locekļiem sniegtos apsvērumus un to pielikumus – oficiālo iesniegšanu neizriet, ka šī komiteja pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas nebūtu ņēmusi vērā šo pielikumu.

- 215 Attiecībā uz apstākli, ka referents nebija fiziski klātesošs tad, kad pirmais prasītājs iepazīstināja ar saviem ievadapsvērumiem Juridiskās komitejas 2021. gada 14. janvāra sanāksmē, nav precizēts, kādā ziņā šis fakts būtu pretrunā Parlamenta iekšējiem noteikumiem vai aizskartu tiesības tikt uzklausītam. Turklāt Parlaments norāda – un tas nav atspēkots –, ka referents esot piedalījies attālināti šīs sanāksmes sākumā līdz brīdim, kad tehniska problēma tam lika būt fiziski klātesošam.
- 216 No tā izriet, ka šā pamata otrā daļa jānoraida kā nepamatota.
- 217 Līdz ar to prasītājiem nav pamata apgalvot, ka esot pārkāptas viņu tiesības tikt uzklausītiem. Tāpat līdz ar to katrā ziņā jānoraida iebildums par tiesību uz piekļuvi dokumentiem un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neievērošanu, kurš, ņemot vērā, ka prasītāji neko šajā ziņā neargumentē, ir balstīts tikai uz tiesību tikt uzklausītam apgalvoto pārkāpumu.
- 218 Tādējādi ceturtais pamats jānoraida.

Par trešo pamatu attiecībā uz objektivitātes principa pārkāpumu

- 219 Trešais pamats ir balstīts uz Hartas 41. panta 1. punktā nostiprinātā objektivitātes principa apgalvotu neievērošanu, no kuras izrietot arī LESD 15. panta, kā arī Hartas 39. panta 2. punkta, 47. panta un 48. panta pārkāpums. Trešais pamats ir sadalīts četrās daļās, no kurām pirmā attiecas uz pārkāpumu, trijās imunitātes lietās ieceļot vienu un to pašu referentu, otrā – uz referenta objektivitātes trūkumu un trešā – uz Juridiskās komitejas priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu. Ar ceturto daļu prasītāji norāda, ka šīs komitejas darbs aiz slēgtām durvīm ierobežo viņu iespēju pierādīt minētās komitejas referenta un priekšsēdētāja objektivitātes trūkuma ietekmi uz apstrīdētajiem lēmumiem.
- 220 Parlaments, ko atbalsta Spānijas Karaliste, apstrīd šo argumentāciju.
- 221 Ievadam, pirmām kārtām, jāatgādina, ka Savienības iestādēm un struktūrām ir pienākums ievērot pamattiesības, kuras garantētas ar Savienības tiesībām un kurās ietilpst tiesības uz labu pārvaldību, kas nostiprinātas Hartas 41. pantā.
- 222 Hartas 41. panta 1. punktā it īpaši ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu un godīgu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās. Šīs tiesības atspoguļo Savienības tiesību vispārēju principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. decembris, Spānija/Padome, C-521/15, EU:C:2017:982, 88. un 89. punkts). Objektivitātes prasības, kura tādējādi ir noteikta šīm iestādēm un struktūrām to uzdevumu pildīšanā, mērķis ir nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi, kas ir Savienības pamats (skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, *August Wolff un Remedia*/Komisija, C-680/16 P, EU:C:2019:257, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 223 Šī prasība it īpaši paredz, ka ierēdņiem un darbiniekiem, kas rīkojas iestāžu un struktūru vārdā, ir jāizvairās no iespējamām interešu konflikta situācijām. Ņemot vērā neatkarības un integritātes garantijas būtisko nozīmi gan attiecībā uz Savienības iestāžu un struktūru iekšējo darbību, gan ārējo tēlu, objektivitātes prasība attiecas uz visiem apstākļiem, kas ierēdnim vai darbiniekam,

kuram ir jāizskata jautājums, ir saprātīgi jāizprot kā tādi, kas trešo personu skatījumā varētu ietekmēt viņa neatkarību šajā lietā (skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, *August Wolff* un *Remedia*/Komisija, C-680/16 P, EU:C:2019:257, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 224 Šāda objektivitātes prasība attiecas arī uz Parlamenta deputātiem, kas iesaistās ar Parlamenta administratīvajām funkcijām saistītu lēmumu pieņemšanā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 7. novembris, *ADDE*/Parlaments, T-48/17, EU:T:2019:780, 61. punkts, un 2022. gada 12. oktobris, *Vasallo Andrés*/Parlaments, T-496/21, nav publicēts, EU:T:2022:628, 20.–24. punkts).
- 225 Savukārt attiecībā uz politiska rakstura lēmumiem, ar kuriem Parlaments lemj par imunitātes atcelšanas pieprasījumu (skat. šā sprieduma 112. punktu), jāatgādina, ka tie var būtiski mainīt attiecīgā deputāta individuālo tiesisko stāvokli, atņemot aizsardzību, ko šī imunitāte tam piešķir, un ka tiktāl par tiem var celt atcelšanas prasību. Šajā kontekstā, kā ir norādījis Tiesas priekšsēdētāja vietnieks 2022. gada 24. maija rīkojumā *Puigdemont i Casamajó* u.c./Parlaments un Spānija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, 192. punkts), procedūrai, kuras rezultātā var tikt pieņemts šāds lēmums, ir obligāti jānodrošina pietiekamas individuālas garantijas.
- 226 Tādējādi Parlaments ir ieviesis pieprasījuma atcelt imunitāti izmeklēšanas posmu, kas ir uzticēts atbildīgajai komitejai, šajā gadījumā – Juridiskajai komitejai, kuras uzdevums ir sagatavot lēmuma projektu, kas tiek nodots balsošanai plenārsēdē. Saistībā ar šo pieprasījuma atcelt imunitāti izmeklēšanas posmu jākonstatē, ka saskaņā ar Parlamenta iekšējiem noteikumiem deputātam ir Hartas 41. panta 2. punktā paredzētās tiesības, proti, tiesības tikt uzklautam un tiesības piekļūt savas lietas materiāliem, savukārt Parlamentam ir pienākums norādīt sava lēmuma pamatojumu. Šajā posmā attiecīgajam deputātam ir arī jābūt Hartas 41. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz to, lai viņa lieta tiktu izskatīta objektīvi un taisnīgi, kā Parlaments to ir atzinis savos procesuālajos rakstos un tiesas sēdē. Šajā objektivitātes prasībā tomēr noteikti ir jāņem vērā, ka deputāti, kas ir minētās komitejas locekļi, jau pēc savas būtības nav politiski neitrāli, kas tos atšķir no ierēdņiem un darbiniekiem, kuri strādā Savienības iestādēs un struktūrās.
- 227 Otrām kārtām, objektivitātes prasība ietver gan subjektīvo objektivitāti, saskaņā ar kuru neviens attiecīgās iestādes loceklis, kas atbildīgs par lietu, nedrīkst paust iepriekš izveidojušos uzskatus vai personīgus aizspriedumus, gan objektīvo objektivitāti, atbilstoši kurai iestādei ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas legītimas šaubas šajā ziņā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, *Dalli*/Komisija, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 112. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 228 Trešais pamats jāvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

– *Par trešā pamata pirmo daļu attiecībā uz viena vienīga referenta iecelšanu trīs lietās*

- 229 Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka Parlaments slepus un bez pamatojuma esot iecēlis vienu vienīgu referentu visu trīs pieprasījumu atcelt imunitāti vērtēšanai, neievērojot Paziņojuma Nr. 11/2019 6. un 8. punktu. Tie uzskata, ka šīs būtiskās formālās prasības neievērošana ir kvalificējama kā viņu Hartas 41. panta 1. punktā paredzēto tiesību uz objektīvu un godīgu jautājumu izskatīšanu pārkāpums.
- 230 Šajā ziņā jāatgādina, ka Reglamenta 9. pants “Ar imunitāti saistītās procedūras” noteic, ka pieprasījumus atcelt imunitāti, kas tiek paziņoti plenārsēdē, nodod atbildīgajai komitejai, kura ir atbildīga par pamatota lēmuma priekšlikuma iesniegšanu, iepriekš dodot attiecīgajam deputātam

iespēju tikt uzklausītam un vajadzības gadījumā pieprasot informāciju un skaidrojumus no attiecīgās iestādes. Šā 9. panta 11. punkts arī noteic, ka komitejai jāizskata ar imunitāti saistītie jautājumi, ievērojot visstingrākās konfidencialitātes prasības. Turklāt atbildīgā komiteja ir tā, kas nosaka 9. panta piemērošanas principus atbilstoši šā panta 13. punktam un tātad kartību, kādā sagatavojams Parlamentam plenārsēdē iesniedzamais lēmuma priekšlikums.

- 231 Šajā kontekstā Juridiskā komiteja ir pieņēmusi Paziņojumu Nr. 11/2019, kurā ir norādīti ieteiktie rīcības noteikumi attiecībā uz praksi, ko tā ir paredzējusi ievērot pieprasījumu atcelt imunitāti izskatīšanā (spriedums, 2021. gada 1. decembris, *Jalkh/Parlaments*, T-230/21, nav publicēts, EU:T:2021:848, 44. punkts; pēc analogijas skat. arī spriedumu, 2020. gada 12. februāris, *Bilde/Parlaments*, T-248/19, nav publicēts, EU:T:2020:46, 24. punkts).
- 232 Paziņojuma Nr. 11/2019 6. punkts noteic, ka atbildīgā komiteja ieceļ referentu “katram imunitātes atcelšanas pieprasījumam”. Saskaņā ar šā paziņojuma 7. punktu katrai politiskajai grupai ir jāizraugās viens deputāts, kurš pilda pastāvīgā referenta pienākumus imunitātes lietās, kā arī pilda koordinatora pienākumus, “lai nodrošinātu, ka imunitātes lietas skata pieredzējuši deputāti”. Šā paša paziņojuma 8. punktā ir noteikts, ka katrai imunitātes lietai referenta amatu rotācijas kārtībā vienlīdzīgi ieņem politiskās grupas, tomēr referents nevar pārstāvēt to pašu politisko grupu, nedz būt ievēlēts no tās pašas dalībvalsts kā deputāts, par kura imunitāti tiek lemts.
- 233 No tā izriet – kā apstiprināts tiesas sēdē –, ka katra politiskā grupa Parlamentā no saviem Juridiskās komitejas locekļiem ieceļ vienu pastāvīgo referentu imunitātes lietās. Tā kā 2019.–2024. gada sasaukumā Parlamentā ir septiņas politiskās grupas, septiņi deputāti ir tikuši izraudzīti referenta pienākumu pildīšanai imunitātes lietās. Juridiskā komiteja katru imunitātes atcelšanas pieprasījumu uztic kādam no šiem referentiem atbilstoši rotācijas sistēmai, kura izveidota vienlīdzīgi starp politiskajām grupām un no kuras principā atkāpjas tikai tad, ja attiecīgās politiskās grupas referents atsakās no pienākumu pildīšanas, un tādā gadījumā lieta tiek uzticēta nākamās politiskās grupas izraudzītajam referentam.
- 234 Šajā gadījumā vispirms jānorāda, ka prasītāji apgalvo, ka viena vienīga referenta iecelšana visu trīs imunitātes atcelšanas pieprasījumu izskatīšanai – ar ko, kā apgalvots, neesot ievēroti Paziņojuma Nr. 11/2019 6. un 8. punkts – pārkāpjot viņu Hartas 41. panta 1. punktā garantētās tiesības uz objektīvu un taisnīgu jautājumu izskatīšanu. Tomēr, neskarot jautājumu par ieceltā referenta objektivitāti, kas tiks vērtēts saistībā ar šā pamata otro daļu, prasītāji nesniedz nevienu pierādījumu tam, kādā ziņā apgalvotā minēto Paziņojuma Nr. 11/2019 punktu neievērošana varētu būt šo tiesību pārkāpums.
- 235 Turpinot, attiecībā uz apgalvoto Paziņojuma Nr. 11/2019 6. punkta neievērošanu jānorāda, ka katram imunitātes atcelšanas pieprasījumam tika iecelts viens – lai arī patiešām viens un tas pats – referents. Minētajā punktā norādītais princips līdz ar to ir ticis ievērots.
- 236 Savukārt Paziņojuma Nr. 11/2019 8. punktā minēto referenta pienākumu vienlīdzīgas rotācijas principu nedrīkst interpretēt kā tādu, kas liedz iecelt vienu referentu vairāku saistītu imunitātes lietu izskatīšanai tad, ja, kā tas ir šajā gadījumā, imunitātes atcelšanas pieprasījumi attiecas uz deputātiem, kuri ir iesaistīti vienā kriminālprocesā.
- 237 Turklāt, pat ja pieņemtu, ka Paziņojuma Nr. 11/2019 8. punkts nav ievērots, jāatgādina, ka starp noteikumiem, kas reglamentē iestādes iekšējo procedūru, ir jānošķir noteikumi, uz kuru pārkāpumu fiziskas un juridiskas personas nevar atsaukties, jo tie attiecas vienīgi uz iestādes

iekšējās darbības kārtību, kas nevar ietekmēt to tiesisko situāciju, no noteikumiem, uz kuru pārkāpšanu turpretī var atsaukties, jo ar tiem tiek radītas tiesības un tiesiskās drošības faktors šādām personām (skat. spriedumu, 2019. gada 28. novembris, *Portigon/VNV*, T-365/16, EU:T:2019:824, 135. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 1991. gada 7. maijs, *Nakajima/Padome*, C-69/89, EU:C:1991:186, 49. un 50. punkts, un 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch/Parlaments*, T-346/11 un T-347/11, EU:T:2013:23, 132. punkts). Taču minētais 8. punkts nedz rada tiesības šiem deputātiem, nedz šķiet esam tiesiskās drošības faktors šīm personām. Proti, tā mērķis ir organizēt Parlamenta iekšējo darbību, nodrošinot vienlīdzīgu attieksmi pret politiskajām grupām tajā. Tātad tas ir gluži iekšējs organizatorisks pasākums, kura pārkāpums nevar ietekmēt apstrīdēto lēmumu likumību.

238 Tāpēc trešā pamata pirmā daļa jānoraida.

– *Par trešā pamata otro daļu attiecībā uz referenta objektivitātes trūkumu*

239 Otrajā daļā prasītāji apgalvo, ka Parlaments esot pārkāpis būtisku formas prasību, ieceļot absolūti neobjektīvu referentu. Proti, referents pārstāvot to pašu Parlamenta politisko grupu kā deputāti, kuri ir ievēlēti no Spānijas Karalistes un kuri ir politiskās partijas “VOX” biedri, proti, Eiropas Konservatīvo un reformistu grupu (*CRE*). Partija “VOX” savukārt ir tā, kas kopā ar *Ministerio fiscal* (Prokuratūra) un *Abogado del Estado* (Valsts juridiskā dienesta pārstāvis) ir ierosinājusi pret prasītājiem vērsto kriminālprocesu, kura dēļ tika pieprasīta viņu imunitātes atcelšana. Šī partija paužot ārkārtēju naidīgumu pret prasītājiem. Prasītāji piebilst, ka referents esot paudis savu neobjektivitāti gan pirms, gan pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas. Proti, viņš Parlamentā esot rīkojis un vadījis sanākumi ar šo Spānijas partiju, un tās laikā esot notikušas pret prasītājiem acīmredzami naidīgas runas. Šo objektivitātes trūkumu esot apstiprinājuši referenta paziņojumi pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas un Spānijas partijas “VOX” reakcija. Prasītāji atsaucas arī uz draudzības saitēm starp referentu un partijas “VOX” biedriem.

240 Tiesas sēdē prasītāji precizēja, ka tie apšaubu galvenokārt referenta subjektīvo objektivitāti, vienlaikus norādot, ka iesniegtie pierādījumi apliecina vismaz objektivās objektivitātes pienākuma neizpildi.

241 Ievadam jāteic, ka netiek apstrīdēts, ka referents, kurš bija atbildīgs par pirmā prasītāja imunitātes atcelšanas pieprasījuma izskatīšanu, tika iecelts starp politiskajām partijām noteiktajā rotācijas kārtībā. Prasītāji tomēr norāda, ka šim referentam, kurš bija atbildīgs arī par otrā prasītāja un trešās prasītājas imunitātes atcelšanas pieprasījuma izskatīšanu, esot vajadzējis atkāpties vai arī viņu esot vajadzējis noraidīt, ņemot vērā viņa objektivitātes trūkumu.

242 Šajā ziņā, pirmkārt, jāatgādina lēmumu, ar kuriem Parlaments lemj par imunitātes atcelšanas pieprasījumu, politiskais raksturs (skat. šā sprieduma 225. punktu).

243 Tāpat jānorāda, ka imunitātes atcelšanas pieprasījuma izmeklēšanas posmu īsteno Parlamenta komiteja, proti, politiska struktūra, kuras sastāvam atbilstoši Reglamenta 209. pantam ir jāatspoguļo Parlamentā esošā daudzveidība, locekļu vietu sadalījumam pēc iespējas esot proporcionālam politisko grupu pārstāvībai Parlamentā. Kā tika norādīts šā sprieduma 231. punktā, minētā komiteja no sava vidus ieceļ referentu atbilstoši rotācijas sistēmai, kas ir vienlīdzīga attiecībā uz politiskajām grupām. No tā izriet, ka, lai gan referenta uzdevums tiek uzticēts deputātam, kas pieder noteiktai politiskajai grupai, šis deputāts rīkojas komitejā, kuras sastāvs atspoguļo līdzsvaru starp Parlamentā esošajām politiskajām grupām.

- 244 Šajā kontekstā tāda deputāta, kurš iesaistās šajā izmeklēšanas posmā, kā referents objektivitāti principā nevar vērtēt, nedz ņemot vērā viņa politisko ideoloģiju, nedz ņemot vērā viņa politiskās ideoloģijas un deputāta, uz kuru attiecas imunitātes atcelšanas pieprasījums, politiskās ideoloģijas salīdzinājumu. Konkrēti tas, ka referents pārstāv kādu valsts politisko partiju vai Parlamentā izveidotu politisko grupu, neatkarīgi no vērtībām un idejām, ko tās aizstāv, pat pieņemot, ka tās varētu atklāt deputāta, par kuru iesniegts imunitātes atcelšanas pieprasījums, situācijai *a priori* nelabvēlīgus uzskatus, principā neietekmē referenta objektivitātes vērtējumu. Šajā ziņā jau ir nospriests, ka ideoloģiskā atšķirība starp referentu un deputātu, par kuru ir iesniegts imunitātes atcelšanas pieprasījums, pati par sevi vien nav tāda, kas spētu ietekmēt apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru (spriedums, 2021. gada 1. decembris, *Jalkh/Parlaments*, T-230/21, nav publicēts, EU:T:2021:848, 46. punkts).
- 245 No tā izriet, ka tas, ka šajā gadījumā referents pārstāv Eiropas Konservatīvo un reformistu politisko grupu, principā neietekmē viņa objektivitātes vērtējumu.
- 246 Šajā politiskajā grupā patiešām ietilpst arī deputāti no politiskās partijas “VOX”, kura, kā norādījis Tiesas priekšsēdētāja vietnieks 2022. gada 24. maija rīkojumā *Puigdemont i Casamajó* u.c./Parlaments un Spānija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, 202. punkts), ir nonākusi ļoti īpašā situācijā attiecībā pret prasītājiem, jo tā ir ierosinājusi aplūkojamo kriminālprocesu. Tomēr šī īpašā situācija skar deputātus, kas ir politiskās partijas “VOX” biedri, un principā nav attiecināma uz visiem Eiropas Konservatīvo un reformistu politiskās grupas locekļiem tikai tāpēc, ka viņiem, ņemot vērā to, ka tie pārstāv vienu politisko grupu, ir līdzīga politiskā piederība.
- 247 Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka referents Parlamentā esot vadījis politiskās partijas “VOX” sanāksmi, kuras laikā tas esot atbalstījis saukli “Ieslodzīsim *Puigdemont*”.
- 248 Vispirms jākonstatē, ka šā iebilduma kopsavilkums ir minēts prasības pieteikumā un ka tas ir pamatots ar pierādījumu, kurš ietverts identificētos pielikumos, proti, saiti uz videoierakstu. Līdz ar to, piemērojot šā sprieduma 34. punktā minēto judikatūru, jānoraida Parlamenta šajā ziņā izvirzītā iebilde par nepieņemamību.
- 249 Turpinot, nav strīda par to, ka, pildot Parlamenta deputāta pienākumus, referents Parlamenta ēkā rīkoja pasākumu 2019. gada 6. martā un piedalījās tajā; pasākums izpaudās kā politiskās partijas “VOX” ģenerālsēdētāja runa par tēmu “Cataluña es España” (“Katalonija ir Spānija”). Šis runātājs noslēdza savu runu ar vārdiem “Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión” (“Lai dzīvo Spānija, lai dzīvo Eiropa, un ieslodzīsim *Puigdemont*!”).
- 250 Pirmkārt, nav strīda par to, ka šā pasākuma laikā referents vārdiski nav izteicies. No šā pasākuma ieraksta izriet, ka, lai gan referents atradās pie runātāju galda līdzās partijas “VOX” ģenerālsēdētāram un diviem citiem Parlamenta deputātiem, vienīgi minētais partijas ģenerālsēdētārs teica runu.
- 251 Otrkārt, šāda pasākuma rīkošanu var uzskatīt par tādu, kas pauž referenta atbalstu minētās politiskās partijas aizstāvētajām idejām, kuras it īpaši skar Katalonijas politisko situāciju, kā to apliecina pasākuma tēma, kā arī pauž to, ka viņš nepiekrīt prasītāju politiskajām idejām. Lai gan aplūkojamajā kriminālprocesā prasītājiem inkriminētie nodarījumi patiešām ir saistīti ar politisko situāciju Katalonijā, ciktāl tie attiecas uz šā sprieduma 2. punktā minēto likumu pieņemšanu un uz tajā pašā punktā minētā pašnoteikšanās referendumā rīkošanu, šā sprieduma 244. un 246. punktā minēto iemeslu dēļ ar apstākli, ka deputāts, kas vēlāk kļuvis par imunitātes atcelšanas lietu referentu, pauž nostāju attiecībā uz šo situāciju, nav pietiekami, lai objektivitātes principu varētu uzskatīt par

pārkāptu. Jāpiebilst, kā konstatēts šā sprieduma 141. punktā, ka jautājumi par to, vai prasītājiem inkriminētie nodarījumi bija pierādīti, vai šo nodarījumu dēļ ir vai nav pamatota prasītāju kriminālvajāšana un vai valsts tiesību aktu normas, kurās nodarījumi, par kuriem prasītāji tika saukti pie kriminālatbildības, ir atzīti par noziedzīgiem, ir pienācīgas, ir šķirami no jautājuma par to, vai saskaņā ar Protokola Nr. 7 9. pantu bija izpildīti nosacījumi parlamentārās imunitātes atcelšanai brīdī, kad par to tika iesniegts pieprasījums. Vienīgi šo pēdējo jautājumu vērtēja referents.

- 252 Treškārt, replikas rakstā prasītāji norāda uz dažiem pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas notikušiem faktiem, kas apliecinot referenta objektivitātes trūkumu.
- 253 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 1. punktu pierādījumus un piedāvātos pierādījumus iesniedz pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā. Reglamenta 85. panta 2. punktā ir precizēts, ka replikas rakstā un atbildes rakstā uz repliku puses savas argumentācijas atbalstam var sniegt papildu pierādījumus vai izteikt pierādījumu piedāvājumus ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota.
- 254 Ciktāl prasītāji atsauca uz referenta interviju kādā Bulgārijas avīzē, kas datēta ar nākamo dienu pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas, tātad pirms prasības pieteikuma iesniegšanas, jānorāda, ka šis dokuments tika iesniegts replikas rakstā, prasītājiem nepamatojot tā novēloto iesniegšanu. Līdz ar to šis pierādījums – atbilstoši Parlamenta prasījumam – jānoraida kā nepieņemams.
- 255 Turklāt politiskās partijas “VOX” dažādās reakcijas, kas tika paustas pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas un pēc prasības pieteikuma iesniegšanas, tostarp apmierinātības izteikšana par referenta sagatavoto ziņojumu, nevar pierādīt referenta objektivitātes trūkumu. Tas pats attiecas uz prasītāju apgalvoto apstākli, ka referents esot saņēmis administratīvu sodu par savu uzvedību Parlamenta sēžu zālē saistībā ar faktiem, kam nav saistības ar šo lietu.
- 256 Ceturtkārt, prasītāji neapgalvo, ka referents atrastos interešu konflikta situācijā, kāda atbilstoši Parlamenta Reglamenta I pielikuma 3. panta 1. punktam pastāv, “kad Eiropas Parlamenta deputātam ir kādas personiskas intereses, kas varētu viņu mudināt neatbilstoši veikt deputāta pienākumus”. Vispārīgāk, prasītāji nemin nekādas referenta personiskas intereses, kas varētu ietekmēt viņa objektivitāti, pildot savus pienākumus. Prasītāji nemin arī nevienu referenta paziņojumu, kas varētu liecināt par to, ka viņš būtu ķēries pie pienākumu pildīšanas ar personiska rakstura aizspriedumiem, kas atdalāmi no viņa politiskās ideoloģijas.
- 257 No tā izriet, ka trešā pamata otrā daļa jānoraida kā nepamatota.

– Par trešā pamata trešo daļu attiecībā uz Juridiskās komitejas priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu

- 258 Prasītāji apgalvo, ka Juridiskās komitejas priekšsēdētājs nekādi neesot nodrošinājis objektivitāti to iemeslu dēļ, kas minēti apsvērumos, kurus prasītāji ir iesnieguši šai komitejai un kuri minēti prasības pieteikuma pielikumā. Viņi it īpaši precizē, ka šis priekšsēdētājs, kā arī valsts politiskā partija, kuru viņš pārstāv, ir pauduši pret tiem lielu naidīgumu, istenojot stratēģiju, lai tiem liegtu ieņemt deputāta amata vietas Parlamentā.

- 259 Šajā ziņā no šā sprieduma 33.–37. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka argumenti par Juridiskās komitejas priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu, kuri ir izklāstīti vienīgi prasības pieteikuma pielikumos, bet nav tieši minēti prasības pieteikumā, jānoraida kā nepieņemami. Tā tas ir gadījumā ar argumentu par to, ka šim priekšsēdētājam ir Spānijas pilsonība. Tas pats – kā norāda Parlaments – attiecas arī uz vairākiem argumentiem par to, kā viņš it kā esot rīkojies.
- 260 Parlamenta iebilde par nepieņemamību turpretī nav apmierināma tajā daļā, kurā tā ir vērsta pret prasības pieteikuma 145. punktā minēto argumentu attiecībā uz apgalvoto Juridiskās komitejas priekšsēdētāja naidīgumu, kas izriet no stratēģijas, kura esot izmantota, lai liegtu prasītājiem ieņemt deputāta amata vietas Parlamentā.
- 261 Tomēr šis arguments jānoraida. Proti, no lietas materiāliem izriet, ka autors apgalvotajām iniciatīvām, kuru mērķis ir liegt prasītājiem ieņemt deputāta amata vietas Parlamentā, ir nevis Juridiskās komitejas priekšsēdētājs, bet gan valsts politiskā partija, kuru tas pārstāv un kura nav tā pati, kas cēla prasību sabiedrības interesēs aplūkojamajā kriminālprocesā. Savukārt no šā sprieduma 244. punkta izriet, ka Juridiskās komitejas priekšsēdētāja objektivitāti principā nevar vērtēt, ņemot vērā viņa politisko ideoloģiju, konkrēti viņa piederību kādai valsts politiskajai partijai.
- 262 Tāpēc trešā pamata trešā daļa jānoraida. Tā kā apgalvojumi par Juridiskās komitejas referenta un priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu ir noraidīti, nav jāvērtē arī šā pamata ceturrtā daļa par šķērslī – kas esot šīs komitejas darba konfidencialais raksturs – viņu apgalvotā objektivitātes trūkuma ietekmes uz apstrīdētajiem lēmumiem pierādīšanai.
- 263 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība jānoraida un nav nepieciešams veikt prasītāju lūgtos procesa organizatoriskos pasākumus un izmeklēšanas pasākumus.

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

- 264 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2023. gada 21. martā, prasītāji lūdza atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 113. panta 2. punkta c) apakšpunktu.
- 265 Saskaņā ar šā reglamenta 113. panta 2. punkta c) apakšpunktu Vispārējā tiesa var dot rīkojumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu, ja to lūdz puse, pamatojoties uz faktiem, kuriem var būt izšķiroša ietekme uz tās nolēmumu un kurus tā nav varējusi norādīt pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas.
- 266 Prasītāji norāda faktus, kas radušies pēc tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas un kam, viņu ieskatā, ir bijusi izšķiroša ietekme gan uz viņu interesi celt prasību, gan uz apstrīdēto lēmumu pamatotību.
- 267 Konkrētāk, pirmkārt, prasītāji atsaucas uz to, ka 2023. gada 12. janvārī stājās spēkā 2022. gada 22. decembra *Ley Orgánica* 14/2022 (Konstitutīvais likums 14/2022) (2022. gada 23. decembra *BOE* Nr. 307, 1. lpp.), ar kuru tika grozīts Kriminālkodekss, it īpaši atceļot tādu nodarījumu kā dumpis, par ko bija ierosināta tiesvedība pret prasītājiem, un grozot tādu nodarījumu kā publisko līdzekļu nelikumīga piesavināšanās, kas attiecas uz pirmo un otro prasītāju. Otrkārt, viņi atsaucas uz 2023. gada 12. janvāra rīkojumu, ar kuru *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesnesis tostarp atcēla 2019. gada 14. oktobra un 4. novembra Eiropas apcietināšanas orderus, kas bija izsniegti attiecībā uz prasītājiem. Treškārt, prasītāji atsaucas uz

Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Kaljāri apelācijas tiesa, Sasāri atsevišķā palāta, Itālija) 2023. gada 9. marta rīkojumu, ar kuru šī tiesa konstatēja Eiropas apcietināšanas ordera atcelšanu attiecībā uz pirmo prasītāju un līdz ar to pasludināja minētā ordera izpildes procedūras izbeigšanu. Ceturtkārt, prasītāji atsauca uz 2022. gada 29. novembra spriedumu, ar kuru *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa) noraidīja konstitucionālo sūdzību (“recurso de amparo”), ko pirmais un otrais prasītājs bija cēlušī par *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Kriminālietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesneša 2020. gada 10. janvāra rīkojumu, ar kuru tika lūgts Parlamentam atcelt viņu imunitāti.

- 268 Pirmām kārtām, jautājumā prasītāju intereses celt prasību saglabāšanos viņi apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi vairs nevar radīt tiesiskas sekas, jo, pirmkārt, tie ir versti vienīgi uz to, lai ļautu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderus, kuri ir atcelti, un, otrkārt, ar tiem atceļ viņu imunitāti saistībā ar kriminālprocesu, kas attiecas uz tādu prezumētu nodarījumu kā dumpis, kurš vairs nav minēts Kriminālkodeksā, un uz tādu prezumētu nodarījumu kā publisko līdzekļu nelikumīga piesavināšanās, kas šajā kodeksā ir būtiski grozīts. Prasītāji tomēr apgalvo, ka, ņemot vērā apstrīdēto lēmumu radītās sekas, viņiem joprojām ir interese celt prasību, vismaz nolūkā panākt atlīdzinājumu. Šajā ziņā viņi apgalvo, ka atceļošs spriedums varētu būt atlīdzinājuma veids. Tāpat viņi norāda uz risku, ka nelikumības, kas pieļautas apstrīdētajos lēmumos, var tikt atkārtotas, jo *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Kriminālietu tiesas kolēģijas izmeklētājtiesnesis plānojis izsniegt jaunus Eiropas apcietināšanas orderus.
- 269 Šajā ziņā Vispārējā tiesa konstatē, ka prasītāji lūdz atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu, lai atļautu notikt sacīkstes principam atbilstošām debatēm par viņu intereses celt prasību zudumu, vienlaikus apgalvojot, ka tā joprojām pastāv, neraugoties uz apstrīdēto lēmumu apgalvoto spēka zaudēšanu. Turklāt ne Parlaments, ne Spānijas Karaliste nav iesniegušas Vispārējā tiesā pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas, lai arī šādu pieteikumu var iesniegt jebkurā tiesvedības brīdī (rīkojums, 2019. gada 25. oktobris, *Le Pen*/Parlaments, T-211/19, nav publicēts, EU:T:2019:776, 14. punkts). Šajā kontekstā, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāju iesniegtie pierādījumi par viņu interesi celt prasību nav tādi, kuriem var būt izšķiroša ietekme uz Vispārējās tiesas nolēmumu Reglamenta 113. panta 2. punkta c) apakšpunkta izpratnē.
- 270 Otrām kārtām, jānorāda, ka jaunie fakti, uz kuriem prasītāji atsauca, arī nav tādi, kas varētu izšķiroši ietekmēt prasības būtību.
- 271 Proti, ciktāl Savienības tiesību akta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādi pastāvēja tiesību akta pieņemšanas brīdī (skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 31. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. punkts un tajā minētā judikatūra), un ņemot vērā to, ka Parlamentam, kad tas lemj par imunitātes atcelšanas pieprasījumu, nav jāvērtē to valsts tiesību normu piemērotība, ar ko noteikts inkriminētais nodarījums (skat. šā sprieduma 180. punktu), Kriminālkodeksa grozījumi, kuri veikti pēc apstrīdēto lēmumu pieņemšanas, neietekmē vērtējumu par šo lēmumu tiesiskumu. Tāpat ir ar, pirmkārt, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) izmeklētājtiesneša 2023. gada 12. janvāra rīkojumu, par kuru turklāt vēl nav pierādīts, ka tas būtu galīgs, jo tas ir vērst uz to, lai noteiktu sekas minētā kriminālkodeksa grozījumiem, un, otrkārt, *Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari* (Kaljāri apelācijas tiesa, Sasāri atsevišķā palāta) 2023. gada 9. marta rīkojumu, ar kuru šī tiesa būtībā pati secinājusi ar iepriekš minētā 2023. gada 12. janvāra rīkojumu noteiktās Eiropas apcietināšanas ordera – kas attiecās uz pirmo prasītāju – atcelšanas sekas.

- 272 Attiecībā uz *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa) 2022. gada 29. novembra spriedumu prasītāji būtībā apgalvo, ka tas apstiprina argumentāciju, ko viņi jau bija izklāstījuši otrā pamata atbalstam, saistībā ar 2018. gada 19. decembra spriedumu *Berlusconi un Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023). Līdz ar to šo *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa) spriedumu nevar uzlūkot kā tādu, kas var izšķiroši ietekmēt Vispārējās tiesas nolēmumu. Katrā ziņā apstāklis, ka minētajā spriedumā *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa) ir norādījusi, ka Vispārējai tiesai saistībā ar šo prasības pieteikumu jālemj par apstrīdēto lēmumu tiesiskumu, nevar atspēkot šā sprieduma 88. punktā izklāstīto secinājumu, ka Parlamentam nav jāvērtē, vai ar Savienības tiesībām ir saderīga Spānijas judikatūra par iestādi, kuras kompetencē ir pieprasīt imunitātes atcelšanu tāda Eiropas Parlamenta deputāta gadījumā, kas ir ievēlēts no Spānijas Karalistes.
- 273 Līdz ar to jānoraida prasītāju lūgums atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 274 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiespriež segt pašiem savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Parlamenta tiesāšanās izdevumus šajā lietā un lietās T-272/21 R un T-272/21 R II atbilstoši Parlamenta prasījumiem.
- 275 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu Spānijas Karalistei jāsedz savi tiesāšanās izdevumi, ieskaitot tos, kas tai radušies saistībā ar lietu T-272/21 R II.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres un Clara Ponsatí i Obiols* sedz savus un atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas radušies saistībā ar lietām T-272/21 R un T-272/21 R II.

3) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas tai radušies saistībā ar lietu T-272/21 R II.

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Szwarcz

Norkus

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 5. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	2
Lietas dalībnieku prasījumi	4
Juridiskais pamatojums	4
Par atsauču uz pielikumiem pieņemamību	5
Par lietas būtību	6
Atbilstošās tiesību normas	6
– Savienības tiesības	6
– Spānijas tiesības	8
Par pirmo pamatu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu nepietiekamo pamatojumu	9
Par otro pamatu attiecībā uz valsts iestādes, kas izdevusi un nosūtījusi Parlamentam prasītāju imunitātes atcelšanas pieprasījumus, kompetences neesamību	12
Par piekto pamatu attiecībā uz tiesiskās drošības un lojālas sadarbības principu, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkuma dēļ	15
– Par pirmo iebildumu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkumu saistībā ar procedūrām, uz kurām attiecas imunitātes atcelšana	16
– Par otro iebildumu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu skaidrības trūkumu par to pasākumu raksturu, kurus var veikt saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderu izpildi ..	17
Par sesto pamatu, ciktāl tas attiecas uz LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta, kā arī prasītāju konkrētu pamattiesību pārkāpumu	19
– Par apgalvoto LESD 343. panta, Protokola Nr. 7 9. panta un Reglamenta 5. panta 2. punkta normu pārkāpumu	20
– Par prasītāju pamattiesību prettiesisku aizskārumu	22
Par sesto pamatu, ciktāl tas attiecas uz faktu un tiesību kļūdām Parlamenta veiktajā “fumus persecutionis” vērtējumā, un par septīto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu un acīmredzamām kļūdām, kuras Parlaments pieļāvis, vērtējot “fumus persecutionis”	23
– Par apgalvotajām tiesību un faktu kļūdām, kas pieļautas Parlamenta veiktajā vērtējumā par “fumus persecutionis”	23
– Par apgalvoto labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu	25
– Par acīmredzamajām kļūdām, kas esot pieļautas “fumus persecutionis” vērtējumā	27

Par astoto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, ciktāl Parlaments atteicās piemērot Reglamenta 9. panta 7. punkta normas	30
Par ceturto pamatu, kas būtībā attiecas uz tiesību tikt uzklusītam pārkāpumu	30
– Par pirmo daļu attiecībā uz to, ka prasītājiem nebija piekļuves trim dokumentiem . . .	31
– Par otro daļu attiecībā uz tiesību tikt uzklusītam pārkāpumu prasītāju uzklusīšanā .	32
Par trešo pamatu attiecībā uz objektivitātes principa pārkāpumu	33
– Par trešā pamata pirmo daļu attiecībā uz viena vienīga referenta iecelšanu trīs lietās .	34
– Par trešā pamata otro daļu attiecībā uz referenta objektivitātes trūkumu	36
– Par trešā pamata trešo daļu attiecībā uz Juridiskās komitejas priekšsēdētāja objektivitātes trūkumu	38
Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu	39
Par tiesāšanās izdevumiem	41